

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP

BEFÖLDÖM: ELŐFIZETÉSI ÁR: KÜLFÖLDÖM:

Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Egész évre . . . 6 frt 80 kr.
Fél évre . . . 3 frt 40 kr.
Negyed évre . . . 1 frt 70 kr.

SZERKESZTŐ ÉS LAPTULAJDÓSNÉ
FLÓR GYÖZÖ.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Hirdetéseket jutányos áron vállal el a kiadóhivatal.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Polgar u. 21.

Vigyázat!

Mintha minden összeesküdt volna ellenünk. Az ég, a föld, a pokol és ennek minden seregei. Jobbról-balról támadás. Támadnak, rágalmaznak és gyaloznak bennünket. S mindenfelől. Itt gyanúval moszkolnak, ott mérget kínálnak és a harmadik stb. oldalról, szítkot és ocsmányt alkotnak szórnak ránk ellenségeink. S miért mindez? Mert azt a boldondot találtuk mondani:

„Te pinczér, téj eszrede. Ne légy süket és vak. Nyisd ki a szemed s nézd a kort, a melyben most vagy, a helyzetet, a melyben jelenleg tengőzöl és nyomorogsz. Minek tartod, minek hagyod rajtad elősködni azt a sok haszonleső ügynököt, a kik véredet szívják, testedet rágják s mindaddig, míg csak abban egy kicsiny kis élet mozog. Szórd, rázd le őket magadról. Minek a te fizetsz te 1, 2, 3 szánakat, ötveneket és 30 forintokat az ügynökök? Miért szórd ki ezt a penzt, mint a szemetet? Legyen eszed. (Annak a kiszórt pénznek nagy szükségét fogod érezni.) Az a szállodás, vendéglős és kávé — ha pinczérre van szüksége — csak nem alkalmaz suszterlegényt, hanem tégedet, pinczért. És ő téged alkalmazhat és fog is alkalmazni a több pénzsummákat követelő ügynökök nélkül is. Térd téj eszrede és gondolkodj. Gondolkodd sorsod fölött és tégy magadért.”

Mi, midőn ezen merész szavakat ki-mondtuk, tudtuk, hogy darizsfészekbe nyultunk. Tudtuk, hogy most mindjárt maga az ördög ellenünk harczra kelni. Tudtuk, hogy több lesz az ellenség, mint a jó barát. És tudtuk, hogy még azok közül is, a kikhez azon szókat intéztük, a kiknek javát és érdekeit akarjuk előmozdítani, hogy még azok is meg fognak bennünket támadni. S mindez bekövetkezett. Bekövetkezett a szomorú, a sajnálatos dolog, hogy saját vereink, a pinczerek közül fogják partját és helyeslik eljárását azoknak, a kiknek jármából és zsarnok körmei közül mi ezen szakmát ki akarjuk szabadtítani. S míg ezek az ügynöki talpat nyálják és csokolják, addig egy másik rész, a saját sorsuk és javuk iránt közönyösök buda csoportja, mintegy tapsolva, kárörömmel és vigyorogva nézi, hogy a létező és igazságukat kiütődő seregét mint támadja és gyalláza a haszonlesés tábora: az ellenség.

Ujában, különben nem ujában, mert már erről írunk, egy másik kórságos csapat támadt. Kik ezek s mennyien vannak? Budapest, a székes fővárosban. Nem sok, de

veszedelmesek. S ez a veszedelmes csapat egy clubhoz tartozik, melynek főhelye, vagyis a melynek elnevezése arról a városról van, a hol, a melynek falánál megölték a mi jószágos, a mi angyali királyunkat: a magyar Erzsébetet. Ennek a városnak, *Genf*, már csak megemlézése is visszataszítást és gyűlöletet kelt a tiszta, a jó érzésű magyar emberben. Hát a mi ezen gyűlöletes névű városból indult ki, vagy a mi arról van elnevezve. Lahol az osztály, vagy bármily testület érdekében történő, jószágához kétség és gyanu fér, mert az, az anarchia és szocialis védföldjéről indult és származott.

Elmítették tehát, hogy lapunkban már írunk ezen clubbról. Megirtuk, hogy ez a club *szekciónjárt szállodák alkalmazottait* (hozzá értendő: I., II. stb. számú házi szolgáló, cipőpuccoló, konyhai mosogató és emeleti szoba láány, stb. szállóban alkalmazottak) címzettel a magyar Budapesten felállította. Megirtuk azt is, hogy ez a szektion mi végre s czelből alakult. *Szolgálatára a nagy germán ideán*, hogy ez a gyűlölt faj terjedjen szét az egész világban, hogy magának minden földön otthon szerezzon és hogy otthonából a más nemzetiségűt kitarja. Szóval, hogy az ő pereputtyva mindenhol odahaza legyen. Mindezeket megirtuk és lelepleztük őket. Leleplezésük szerint nem töböt akartak, mint egy csapásra a bpesti pinczeregyület minden vagyonával együtt a geni clubhoz csatlakoztatni. S leleplezésünk folytán ezen gonosz tervük meghiúsult. A vezetőket az egy pillanatra megszedésűl értelmes s nagyobb számban képvisel pinczerek a faképnél hagytak. Ők azonban ezt fel sem vették. Folytatják tovább szegénytelen munkájukat. Az anyagi segítséget erre nevez főtámasztó a *fő szektion*. Majd meg fog az térülni: duplán.

Ezen veszedelmes csapat legutóbbi működéséről, melylyel a germán pinczérseg igazgatóságának január, februárban számolt be, ujában a következőket sikerült megtudnunk:

A germán pinczerek clubjának egy néhány tagból álló bpesti szektionja általuk deputációjává s a londoni germán pinczérseg szemtelen módjára hozzá fogott a koldulásnak. Elment szállodástól szállodáshoz és kezegetett a germanismus oltárára, gyertyalángra való. Ezen kiközdült öszszegéről egy jegyzéklyevben, mely a germán pinczérseg hivatalosában jelent meg, a következő kimutatás-félt lehet találni: *Palkovits* Ede 40, *Stadler* Károly 100, *Burger* Károly 60 és

Schmitt Károly is 60 koronát a szektionok törzsszámjához.

Csak rajta, vakulj magyar, majd visszaszolgálja ezt neked a külföldi germán utója!

A jegyzéklyev-felében még azt is olvaszuk, hogy *Glück* Frigyes, Pannónia szállodás, szívbelüldvözölve volna a kolduló csapatot s hogy *Glück* Frigyes ur biztosította őket tetteire készségeiről és hogy — ismerve a „Bund” nemes czélját s instituczióját — elfogadott volna tőlük egy dísztagyat (?) ölévelet. A jegyzéklyev betűi szerint *Stadler*, *Gundel* és *Kommer* szintén ily fogadtatásban részesítettek a germán Bund kolduló csapatját és veszélyes intézményüket támogatni igérték.

Csak hogy mi ezen holt betűk szavainak nem hiszünk. Nem hiszünk, mert mi ama köztiszteletben álló szöveget *1-ső sorban magyaroknak, 2-od sorban pedig az igazi jölkönség némes és nagy léleknek ismerjék és tudják* Ők azok az egyének, a kik hazafiságuk, szellemi nagy tehetségük és humanitásukul nemcsak a vendéglős pinczérseg, hanem a társadalom bármelyik műveltebb osztályának díszire válnak. Ezt bizonyítják a kitüntetések, a melyben azok a legmagasabb helyről részesültek.

Lehet-e, felehető-e ezen férfiakról, hogy ők, hazafias és nemes gondolkodásukkal ellentétbe jutva, beleársák magukat egy oly létesítendő vagy létesült intézménybe, a melynek czéja hon, nemzet és osztályokra káros következményekkel van. S különösen, ha azon osztályokhoz épp ők is tartanak? Nem, ez nem hihető. Nem hihető, hogy egy *Gundel*, *Stadler* és *Glück* a magyar pinczér szakmát az élelmességben szenttelenség mént germán fajnak szolgálatává ki. Nem feltételezhető, hogy ezen hazafiságukról elismert férfiak segítségével lenne az ut megnyitva a germán pinczérseg beözönlésének. És ismét nem feltételezhető, hogy azok a mindenki iránt nemes szívű urak éppen ezen szerencsétlen osztály, a pinczérseg — a kikre a jötelemnyből a legűbb érme — akarának erkölcsi, mint anyagiilag teljesen megsemmisíteni.

Mindazonáltal, ez eszméket forrasztó s a gyanu szikráját oly hamar kipattantó kor jelen napjait tekintetbe véve, egy kis megnyugtatót várunk. Egy-két sorsral megelegszünk. Irják le nagyságos uraim és küldjék be ezen pár sort, nem éppen mi hozzánk, bármelyik magyar szaklap szerkesztőségének. Mi köszönettel adozunk érte. Ellenésében a következőknek erkölcsi sulya alól felmentve

érezük magunkat. Megújítva tehát e csekély kerésztünk, várjuk annak szives teljesítését.

Végül! Szakmánk vesztélyben forog. Ha a genfi »Bund« vesztelésének bpesti germán csapatának azon terve sikerült, hogy a fővárosi szállodák és előkelőbb vendéglők az ő emberek és külföldi germán országújságokhoz helyezhetik el, akkor a magyar pinczér kar buscút mondhat Budapesten s nemcsak a jó vidéken is a pinczéri pályának. Meg lesz nyitva az ut germán-pinczériség számára. Jönnek az *Offertok* és hajsza módra megkezdődik az örül verseny az üzletbeltesek és kitarúások iránt. S ki lesz a győztes? Az a germán pinczér, a ki képes ajánlatot tenni és beállan, üzletbe bármi csekély, de sokszor még a legsekélyebb bérért sem, éppen hogy csak üzletbe legyen és hogy a nem maga nemzetiségű kártársat az üzletből kibírbírbhesse.

Igen, ez következik, azaz csak következnék be, ha a magyar pinczér kar s a bpesti pinczér-egyület értelmes és hazafias vezetése egy a hét alvó szentek álmát adná nek. De mitán ő nem aluszunk, mi pedig ébren vagyunk, fenti eset be nem következhesen. És hogy be ne következhesen, mi elmegyünk a legveszögök.

Végül! Anyi a bajunk, hogy még ennyi soha nem volt. Sem társadalmunk, sem tekintélyünk, sem biztos megjelölésünk nincs. Most ugyan a jövőről gondoskodhatnánk nyugdíjintézetünk által, csak be kell oda lépni. De hogyan s miből? .. mikor meg naptól napig is alig birunk élni. Jól megértünk egymást pinczérseg, hogy ezen a bajon mint segíthetünk. Először: ellenségünk, az úgnóki sajtó és ennek bérzenei által csezték a kaján irgység és sötétség szülöttei el ne hagyják magukat retenteni. Förtelmes rágalmai és hazugságairt vessétek meg, és a mit ők sajtójuk által világgá kürtölnek, annak mindig az ellenkezőjét higgyétek. Van tisztesség szakaját, van ti nektek lapotok és ezek azért vannak, hogy veletek, mindnyájotokkal együtt küzdjön és fáradjon a jelen és jövő biztosításáért. Ezek pedig: O. P. E. jelen; orsz. nyugd. egyesület, jövő. S ez az egyik, a másik?

A tisztas elemeknek egy lélek, egy testű olvadni, hogy ne lehessen és éhessen más e szép haza földjén, a pinczér pályán, mint csak a magyar pinczér. (F-6.)

A genfi club bpesti szektorjáról. — a melylyel vezérkésztünk foglalkozik — egy igen kitűnő forrásból a következő értesítést vettük: Berkovits, a genfi club bpesti osztály elnöke, kénye-kedve szerint tesz, veszi s mi sem természetesebb, mint hogy a többiek úgy táncolnak, a mint ő futyol. Mikor őt a *Royal szálló* — hol portás volt — kitérték, alkalmat keresett, hogy Bpestről rövid időre elutazzék. Fő is ment Dreziánra, a club központi irodáját meglátogatni, persze az egyület pénzén, a melyre névze senkít sem keredezett. Vannak ezenkívül tagok, a kik 6-7 hónap óta fizeték tags. dijakat a nélkül, hogy nyugtát vagy élmisernyvt kaptak volna a befizetett összegről. En — értesítünk — ezen önkényes és szabálytalan eljárás ellen felleptem s a pénztár revizálását kértem, a mire időt kértek. Pár nap múlva egy minden indok nélküli levélben tudattak velem, hogy az együletbe az incorporation (bekezelés)

nem egyhangu szavazással történt: t. i. 5 hónapi tagoság után egyszerűen kizárták és visszaküldték a már befizetett összeget. En szepen megköszönöm az elnök fíradózkodását s kijelentem, hogy nem kívánok oly együletnek tagja lenni, a hol Berkovits az elnök.

Miközben ezen értesüléseket itt szóról-szóra leírjuk, nem mulasztjuk el felhívni újabb a bpesti szállótulajdonosok figyelmét és kérni őket arról, hogy ha jót akarnak s önjánunk csekélykedni, ne egy nemzet, egy a mi saját szakmánk ellenes dolozara adjanak elő 100, 60 és 40 koronát, hanem ha csak-ugyan jó szívvel teszik, segítsék bármi csekély összeggel is azt a *Londoni Magyar Pinczér Kör* — a melynek oliai magyarországi tagjai — mi közlünk való pinczérök — fíradnak s küldnek a berendezkedés és a kedvtelenségéről. *Eseth segítségük igen t. szabvány, mert csak nemcsak itteni szakmánknak, hanem magyar nemzetünknek is becsületele való.*

Az áruló.

Az isten átká a magyaron, hogy jó czelzatu törökvesének mindig akadnak hitvány árulók.

Ha visszaplántást teszünk nemzeti történetünknek és mi kitalálunk annak folyamatait felmentül — fájdalom — gyakori gyászos eseményeinek okait, ráítalhatunk majdnem minden esetben ezekre a hitvány alakokra, a kik ékorosodottól lükkeltek gaz árulóvá szegődvén a nemzet szent ügyének, azt világásá sodorták és sok esetben a verpadra juttatták annak apostolait. Találkoztak már olyannyira is elvetemedt lélekek, a melyek idegen invázió zúdítottak a nemzetre, hogy az örök illúzió lehetelenné tegye a nemzeti ambíciókat: a jogos és igazságos követelések érvényesülését.

Fájdalommal telik el szívünk azon tagadhatalan ténynél, hogy ezen gaz alakjai szomorú történelmünknek nemzetünk szülöttei szolgáltattak.

A rég- és félmúlt történelme ezen gyászalokjai nemzetünknek. Kezdtünk már hinni jobb sorsunkban, hogy ezen fog lázját kivesszét soraikból és nem is fog többé felburjánzani, fájdalommal kell azonban beismerntünk, hogy reményeinkben csalódtunk.

Találkoztok egy újabb áruló, a ki anynyiban mindenesre különbözik a rég- és félmúlt idők árulóitól, hogy árulásával nem egy egész nemzet ügyét szándékozza világába dönteni; s hogy ezt nem teszi, annak csak az az oka, hogy nincs meg rá az alkalom; de az intenció nála is csak az, a mi a többinél, t. i. nemzeti ügyünk mindenesre ártani és abból az ő egyéni, kicsinyes anyagi hasznát kívánni.

Került tehát a magyar pinczérsegnek is árulója.

Az értelmes, a nemzeti czélokot felismerni tudó, magyarul érző és munkálkodó része pinczérsegünknek, mozgalmat indított, hogy az ország pinczérceit egy keretebe hozva, azok zállt viszonyait rendezve, létjövét intézményes alkotásokkal biztosítsa és így társadalmi emelkedését lehetővé tegye. A megindított és örömet keltő módon fejlődő mozgalom főczélja az lévén, hogy a pinczér foglalkozás az ő nemzetközi jellegéből, — a melynek némi impuálták — kivételkötéssek és étalapja szigorúan nemzeti alapokra helyeztessek. A pinczérseg ezen mozgalmából örövesedően domborodott ki azon törökves, hogy a folyamataiban levő nemzeti konszolidáció nagy és magasatos munkájából ő is ki akarja venni részét.

Ennek a czéljának, ennek a mindenesre elismerést érdemlő törökvesének akadt Magyarországon egy közöttünk élő, általunk támo-

gatott, a szó legteljesebb értelmében általunk kiartott ember (?) személyében — árulója. Egy ügynök, a szó legnemzetdönbő értelmében, a ki mellesleg egy szakközönny birtokosának is valija magától emelte fel hitvány kezét a mi szent ügyünkre azaz a gaz czélzattal, hogy annak gyakorlati megvalósulását lehetelenné tegye. S miután czéljaink egyike az ügynöki gaz intézmény eltérése is, ezt minden áron, minden eszközökkel megtagadtunk, hogy ügynöki nivólában a további jövőre is biztosítsunk magának köztöltük az ő már megszokott lelketlen gazdálkodását: nem riadt vissza a legcsínynyabb cselekményektől sem — denuncziálást.

Bevadolta ügyünket minden fórumon; feljelentést tett ellenük helyi hatóságoktól az alsópári hivatalokon keresztül a belügy-ministerig, hogy mi törvényellenesen pénzeket gyűjtünk czéljaink megvalósítására.

Tehát egy ember (?) teszi ezt, a ki a közhiedelem szerint szorosan a mi sorainkba tartozik és a ki mint magyar ember ismeretes. (Isten örízze meg hazánkat az ilyen magyaroktól)

Valamint hogy soha sem vettük, ugy most sem vesszük tagadlissba, hogy mi igen is gyűjtünk pénzeket. Hogy mely czélra, azt tudja ország-világ. Nekünk nincsenek rejtett czéljaink, a melytől valamely hatóság közbebeszélőtől tartanunk kelene. A mi működésünk a legteljesebb nyilvánosság előtt folyik és nem egyszerű volt szerencsén ahhoz a hatóságok elismerését kinyerünk. A nyugdíj-ügy mozgalma idején sok ezreket gyűjtöttünk halomra, a minek édes és üdvös gyümölcse szintén nagyon bántja a nagy denuncziáit; fájlalja szembötölő módon, hogy ő ott semmiben sem részesülhet, hogy ő neki ott semmiféle szerep sem jut; általán harcot folytat ezen retek intézményünk vezérfeleit ellen, a leghitványabb és megvetendőbb dolgokat hozza fel, hogy ez által intézményünk fejlődésében akadályokat idézen fel.

Sajtóperrel (ügynök és sajtóper; valóban érdekes dolog meg a század végén is) támadja meg ez az ember (?) nyugdíj-intézményünk igazgatóságát, mert ő kimondta felette az ő igazságos veridiktjét. Nem áll vele szóba, a mit mi nem csak hogy helyeslünk, de el is vártunk tőle, mert egy oly erkölcsi testületől, a minő a nyugdíj-egyület igazgatósága, nem tartanék magunk sem megengedhetőnek, hogy egy ly eszközökkel támadalva nyilvános vitaközvető folytasson.

A ki az ő (sajátzserű) perét ez, — minden igen sok egyebektől eltérte — olyan erkölcsi tanut idéz, a ki az ő kezét egykoron, csattanósan bebizonyította, nem arra használta, hogy öt megvédelmezze, egy ilyen jellemmel, azt hiszem leszámlálhatunk volna minden időkre.

Mielőtt ezt megtennők, a mit okvetlenül be is fogunk válni, nem méltató őt tovább is arra, hogy ezen becses tehet egyéniségével foglalkozzunk — mielőtt tehát ezen az uton utolsó szavunkat felette kimondanánk, ki fogjuk irni minden tartozókásá nélkül, hogy kicsoda ez az ember, a kinek e helyütt jellemét megrajzoltam.

Egy ügynök ez; azok közül is a legrosszabbak; mellesleges foglalkozása, hogy egy szakközönnyben, (?) a mely az ő neve alatt jelenik meg, minden üdvös czélu mozgalom ellen szenvedelmes agtál; a neve: Iház György. És kicsoda ez az Iház György?

Egy hűten szolga, a ki a gazdjára árulkozik, hogy neki kellemetlenségeket okozon.

En az ilyen szolga — a mint az általában történő szokott — elkergetném és soha többé hajlékomba vissza nem fogadnám.

Ha a pinczérség fel fogja ismerni az ő feladatát ezzel a hűden szolgálva szemben, — a mi különben előtte kétséget semnyire sem szenvedhet — akkor ő sem tehet mást, mint hogy el fogja magától tisztai egyszerű és mindenkorra ezt a legjalasabb tettekre: a denuncziásra, az árulkodásra, a bevadálásra vetemedett hűden szolgálni.

Siposs Jenő.

Szervezkedés és mozgalom.

Gyűjtőivek kibocsátása az O. P. E. meliöbbi letesítése ügyében.

Tavaszdók! Az égi napsugarak téli hó fellegkötői megszabadulva, lejönnek a szabad természet ölébe, a földre, hogy itt gyönyörködjenek és gyönyörködtesseken. — Menjünk ki a szabadba! . . . Mily szép gondolat s mily édesen tölt el bennünk ekkor annak tudata, hogy kint a szabadban, az Isten teremtete szép napsugaraktól beárazott rónán és bérceken járhatunk és gyönyörködve élvezhetjük az Isteni természet szabad leget. És ekkor szabadnak érezzük magunkat. Mily szép ez. . . De t. szakítás, magyar pinczéri kar, nem szebb-e, nem boldogtöbbe-e az, ha létünk, a mindenféle sótt és késérsz színben fel-felűnő s bennünk a minden roszra készítő és nyomorba kényesítő sors aól szabadítjuk fel? Ha az életnek minden terhét, nyugét lerakjuk magunkról. Ha jelenünk és jövőnké biztosítva tudjuk. Ha a napi megélhetését folyó minden nehezből küzdelmeitől felmentve érezhetjük magunkat. Nem szebb-e, nem boldogtöbbe-e ez? . . . *Ma márczius 15-ike van!* A második márczius 15-ike, a mióta mozgalomunk folyik, mióta törekszünk a minket minden bajjáról felszabadító, a bennünk beületes és tekintélyt egyenlítő tőz Orsz. Pinczér Egyesület megalakítására. Bevárjuk-e még a harmadik s nyugedikt is? A mai napon mondtuk ezt ezélot 51 évvel: „*A magyarok Isteneé esküszünk.*” És a kik azt mondták, mi is azoknak vérei, mi is, nem sehonnan, nem gyáva, nem szolgalekkel, — mi is magyarok vagyunk! Föl tehát magyar pinczérkar szabadságá s a ki nekünk szabadságod ad, az O. P. E. meliöbbi megalakítására!

Az O. P. E. előkészítést vezető bizottság legutóbbi ülésén az esztergomi bizottság indítványt elfogadva, gyűjtőivek kibocsátására határozta el magát. A gyűjtőivek már a legközelebbi napokban szét fogunk küldetni. A ki — ügybuzgó szakításaink közül — nem kapna egy ilyen ívet, fordítsunk egy levelező lap által az íveket kibocsátó bizottsághoz. Gyűjtőivek mindenki. Nem nagy összeg kell. Ha 4—5 ezer forint rendelkezésünkre áll, felállítjuk, megalakítjuk az O. P. E.-t. Az alálítási költéségek ez elég. A továbbiakat: *ahelyezés, hánykérők felállítás* stb. beszerzési és kiadási költéseket fogják fedezni a beírásai és a havi 1 frt tagj. díjak. Gyűjtsünk tehát kartársaink! Menjünk el igen t. főnökeinkhez, mondjuk meg nekik, hogy mit akarunk s hogy mi végre gyűjtünk. Ők szívesen fogadják bennünk, ezt már örömmel tapasztaljuk is részükről. De szívesen lát bennünk más is, mindenki, a ki meg tudja, hogy mi mily hazafias és mily páratlanul álló szép, nagy dolgot, tervet és célt: akarunk a megalapításhoz jutatni. Felhívjuk tehát szakításainkat, az O. P. E. meliöbbi megalakítására! . . .

Az O. P. E. ügypártolói. Felsőbb szakúrként, a vendégösztálynak ismét egy oly tekintélyes és nagyérdemű tagja nyilatkozott ügyünkben, a kinek mérvadó szavai mindenkit megnyugvással tölthetnek el és

újabb felháborodással azok iránt, a kikben igaz ügyünk ellenséget látjuk. A közszereket és becsülést álló szakúrkónak nyilvánított szavait ügyünkben itt adjuk közre.

Tardy Gábor munkatársunk, Kolozsvár idősök alkalmával, több ottani ügybarátunk fölkeresete a pályaudvari vendéglő derek bérletét, Graf János urat és őt, ki már lapunkból rég ismerős, fölkerete ügyünk pártolására. A derek szakú munkatársunknak, a többi ügybarát előtt, röviden leírva, a következő nyilatkozatot tette: — En a pinczérség ez újabb mozgalmat, törekvéseit egy Országos Pinczér-Egyület alakítására nézve, már rég ismerem és figyelemmel kísérem. Egy ilyen helyesen kidolgozott nemcs és idősök dolganak megvalósulását, uraim, örömmel látom és óhajtom, de nemcsak önökön, hanem mint a pinczerek igaz barátai, annak ügyét szívesen viselem el és tölem telhető módon pártfogolom is. És a pinczérségnek, nekünk igaz barátunk és pártfogónak a nagyrabecsült szakú ezen szavait és is bizonyítottan azonnal azzal, hogy az ő főpinczérje (Kalvár Fábián) eseté ő maga hozta elő s mondta el felháborodással, hogy őt mily gyanus és aljas szavakkal ragalmazta egy magat pinczér lapnak nevező újság, nyilatkozás. A nevezett lap íránt — melyről mai lapunkban szó van levé — egyszerűsádd roszalást is fejezte ki.

Kell-e emel több bizonyíték, több hitelt érdemlő szó vagy nyilvánítás, hogy nekünk, hogy a mi ügyünknek rinescen barátai ezt pártolói? De igenis van és a kikben mint pártolói és jóslóinként tiszteljük, azok mind az értelmiség és tekintélyesség első sorában vannak. Fejezzük ki Graf János urat, a pinczér ügyek igaz pártfogójának ösztint nagyrabecsülését és pártfogásáért hálás és mely köszönetünk.

Jegyzőkönyv.

Felvételet Szegeden, 1899. márczius 15-én az Országos Pinczér-Egyesület előkészítést vezető bizottság a „Millenium” kávéházban éjelt 1 órákor megtartott rendes ülésén.

Jelenlétek: Radvány József elnök, Siposs Jenő I. titkár, Vedral Oszkár II. titkár, Jakó József, Flór György szerkesztő, Ladányi Ede ellenőr, Klinghammer Sándor, Blau Sándor, Walenty Ferencz, Dornhoffer József választmányi tagok, valamint szép számu rendes tagok.

1. Elnök az ülést megnyitva, üdvözlő a megjelenteket s a mult ülés jegyzőkönyvét annak felolvasása után Ladányi és Klinghammer S. urakkal felolvasolta. Következik a mai ülés tárgyszorainak tárgyalása.

2. A mult ülés jegyzőkönyvének 11-ik pontjára való vonatkozóan Tóth Endre főmőzö urak köréle és megírása alapján, Radvány József elnök a szegárdi asztaltársaságot illető sajnálatos eseményről, illetve annak jelenlegi stádiumáról szét jelentést.

Tóth főmőzö ur igéretéhez képest utána járván a dolganak, megírta, hogy a szegárdi A. T.-től az elnök vez. bizottsághoz intézett — sürgős intézkedést, illetve utasítást kérő — level Köszsany Antal, szegedi pinczér-egyleti ügynök levele kálodott el, a mennyiben ő ezen levélre jótalanul átvette, rendeltetés helyére, az elnök vez. bizottsághoz nem juttatta. Nevezetlenc ezen cizégé meg nem róható hanyagsága okozta, hogy az elnök vez. bizottság a dolgot annak idején nem értesülhetett azonnal s endőfogva is nem nyújthatta az ügy igényelté gyors erkösi támogatást. Mindezek folytán, bár hitünk szerint félresemrés alapján is — a bírói eljárás megindítása szegárdi szakításaink ellen nem volt ekerülető, szét ennek idején az első fogal elmarasztaló volt. Kartársaink felelőssé jogaikkal élvé, az ügy az alapszám — mint másodfoku bíróság — elő került s jelenleg ott várja edőmőst.

Igy állvan a dolg, érdemleges közbe lépésnek, erkösi támasz nyújtásnak ezidég nem is volt meg a lehetősége.

Elnök azonban előadja, hogy a mennyiben a másodfoku bíróság illetékese is kedveztől volna szegárdi kartársaink, Tóth főmőzö ur el van látta

rozva, egy felügyelői-ster — mint harmadfoku bíróság — elé vezetőld küldöttés szerveződése, a melynek feladata lesz ezen legfelsőbb fórumon az ügyre teljes világszerte derítés s egyszerűsádd hazafias és hűmősszö ezü zarándoklásunkat a jövőre hasonló incidenselőt megemléteni.

Helyesléssel vételt tudomásul s Tóth főmőzö urnak itt is bizonyítottan fardhatatlan tevékenységéért jegyzőkönyv közzévet szarazott.

3. Elnök felolvasza az esztergomi mozg. bizottságól érczett levelet, a melyben ottani kartársaink Szűz Miska kartársunknak az „Ujkor” é. tvi januar hó 25-én megjelent feladvása kapcsán azon szípen és lendülettel szavakban megfogott javaslatot teszik, miszerint célunknak meliöbbi megvalósítása érdekében felhívás bocsajtsák ki hazánk szakközösségekre az O. P. E. alapjára való adakozásra.

Bekötő megvitátás után az elnök v. bizottság egyértelműen azon meggyőződésre jut, miszerint így irányú felhívás és gyűjtőivek kibocsátása cártáryonak mutatósok s aól oly eredményt vár, a mely célunkhoz közlebb juttatja képes bennünket.

Az ülést tehát az esztergomi mozgalmi bizottság javaslatát elfogadja, azt megadva teszi s így érdeklőben sürgős intézkedéseket fogathatva nem elharozta; az esztergomi mozg. bizottságunk pedig egyeztetést sugallta indítványait jegyzőkönyv közzévet fejezi ki.

4. A tárgyszorokat érdemben Siposs Jenő titkár emelőkkel most szálta. Ő úgymond — noha felolvasza tárgyalva szemben vagy önművelésben van szíkeség — viselt tetszerégek melóban szorévalóság nélkül és elfogultságot menten kívánja az elnök vez. bizottság felmenté felhívni ama jellemzőhöz illő rosszakarú támaszlókra, a melyek jókugly hűmősszö köveketességgel jelennek meg egész mozgalomunk, de főképp annak vezéremberi, különösen meg Tóth Endre főmőzö ur személye ellen a „Vendégösztök Lapja” szemlő száklapján.

Felolvasza többi folyamán előadja, miszerint ő a maga részéről konkrét javaslatot, vagy indítványt az ügyre vonatkozólag nem tesz, felolvasásával azonban kifejezett kívánsá adni a tagok közt, valamint jelen ülésén is uralkodó közhangynak, a mely az általa vázolt áldatlan ellenatlakítás szemben valamely formában való állásfoglalást szükségesnek valé.

Felolvasással tehát csupán az alkalmat óhajta az ülésnek megadni az ezen kinos ügyre szemben való állásfoglalásra.

Titkár urunk tárgyalása előadása zúgó helyesléssel fogadták s közzé hozzászólása után a következő egytelmu megállapodás jön létre:

I. Az elnök vez. bizottság azon általánosan ismert igazság ismeretéből kiindulva, miszerint minden jó és udvös ezü mozgalom elemmozgalmat — reactió — szül, szoban fogó ellenségesédek is olyanok tekintni, mint a mely céljai és eszközeiben egyaránt méltatlan arra, hogy az elnök vez. bizottság vele vitaközösbe, személyes polemika bocsajtsók. A vele szemben való állásfoglalás tehát esküs a teljes megvetés és annak publikálása lehet, miszerint így irányú agítató kártozatos és a pinczéri kar érdeket ellen való.

II. Az elnök vez. bizottság teljes tudatában van annak, miszerint Tóth Endre főmőzö urban nem csak fényes tehetséggel megálodott, paratlan tevékenységgel és önzetlenu munkálkodó szakember, hanem egyáltalán oly szíkszilárd és mosokatlan jellemű ferfit, az bir vezérül, a kinek vezérére éppen ügyünk sikerének egyik legbőbb biztosítékát képezi s emelőkora az egész ország szakközösségeinek is teljes bizalmát és nagyrabecsülését érdemle ki, az ellene szert ragalmat tehát a legnagyobb felháborodással utasítjuk vissza s a mennyiben ez még lehetősége, az őt ér személyes bántalmak iránta érteket: bizalmunkat s szeretetünket csak fokozni képesek. Mindezek alapján az ülést elhatározzuk, miszerint Tóth Endre főmőzö ur iránti rendellen bizalmunk és szeretetünknek impozans médon való megnyilatkozást küldöttség útján hozza tudomására.

Az elnök vez. bizottság azonfél méltán tudja ama megbeszélhetetlen szolgálatokat is, a melyeket ügyünk érdekében úgy Flór Gy. szerkesztő, valamint Hegyháti és Tardy titkár munk tettek és tesznek; az öket ért megítáladásokért nekik tehát teljes elégedétt nyújtandó, irántuk való bizalmunk és nagyrabecsüle-

sínket jegyzőkönyvileg öröklik meg. Ez után kéjük föl egyenszámú őket, hogy lakóinkat-e ügyvétkönyvünkkel ügyüket szolgálni engedje meg.

Az elők. vez. bizottság végül azt ajánlja az ő tagjainak, hogy egyéniségük a jövőben érhető becsülettel megtagadjanak az egyelői helyes és méltó elintézésre, a bírói igazságszolgáltatást vegyék igénybe.

5. Az elők. vez. bizottság, noha jóllehet örömmel látja, hogy a „Vénegősiök Lapja”-ban világra bocsátott tendenciózus és rosszhiszemű közlemények, a melyek az O. P. E. alapjának keresései gyanus színben feltüntetnek, azokkal-önségünk körében nem csak visszhangra, hanem találka, hanem ellenkezőleg, érdekes szentimentális elütésben részesül, mégis a teljes világosság érdekében az O. P. E. pénztári kimutatásait, valamint pénztári kezelési szabályzatát szaklap útján közölni ezenek elhatározza s határozatának végrehajtásra tiltak utasítja.

Több tárgy nem lévén, előnk a megjelenteknek tanúsított ügybuzgóságukat köszönettel tolmácsolja az alást pedig bejárja.

Kmf.

Jelleg József s. k., Bándrhágy József s. k.
Jegyző vezető, elnök.

Sipos János s. k.,
titkár.

Az O. P. E. alakítási költegeihez utjabban járultak: Az igli. mozzg. bizottság, melynek 3-3 hónapra következő tagjai írték le az előre tagjai díjakat: *Boyer* Károly elnök, *Ernest* Ferencz pénztárnok, *Simony* Mihály, *Manó* D. Uj tagok: *Szász* István főp., *Csuhász* Herman főp. és *Csúnya* Sándor éh. A beklült összeg 8 ft 40 kr. Mint az O. P. E. elők. vez. bizottság költ. tagjai, beklülték tags. díjakat: *Boyer* Jenő, Dóra, 1 ft és *Fügl* István, *Szava*-Brood 1 ft 20 kr., melyet hozzáadva a múlt számlánkban kimutatott 708 ft 95 kr.-hoz, van összesen 719 ft 55 kr. Fenti jegyzőkönyvben említtett *prájkézi szabályzat*, valamint az O. P. E. elők. vez. bizotts. az évi vég-számadását, kimutatás utra köldést tésztülke miatt jövő számlunkra hagyjuk.

Szakközönségünkhöz!

Ezen czámmal multkori számunkban cikket írtunk egy szerencselen lényről, a kin a metamorfózis-féle örgöngek gyakran szoktak kitörni s a ki ily körös óráiban a betegségeknek legborzasztóbb s kínlejtés nemet szokta átszenvedni. Aközvet egy betegség ez. A végzetnek — emberre nevez — egyik legnagyobb s rettenetösebb büntetése ez. (Csak az igen rosak részesülnek ezen büntetésben.) A beteg, ki ebben a perczben még csöndes, a másik pillanatra már víziozat lát és mindenféle színt és alakot ólt. A legelső agy-rémülatnál levet, lehány magáról minden ruhát és egy fut meztelenen, míg a másik perczben már maszkot vesz fel és turbánt tesz fejére s így meg bukfenekzet hányani a publikum elé. A legveszedelmesebb órája azonban akkor van, midőn ököibe szorított kezéikkel meggy mindenkinek, a ki elebe kért. Ezeket a legvadalmazusabb dühöl támadja meg. Út, vágya, rugja s mindaddig, míg csak egy időn, az utca porából alig kilátás nyál gyereken egyszeren az orrára nem üt neki. Szánalmas, de *szencziós* látványt okoz ez. A meg ezen a közönség egy józitt nevet, a másik esetekben szónog, sajátval mondja rá: — Szegény bolond!

Mondja meg az igen tisztelt szakközönség, hogy hol van az igazság? — Intézzük mi ezen kérdést mult számunkban a „Szakközönségünkhöz” című cikkében, a mely cikkünk minden helyén, minden sorjából a halál trombitája szól. Kiről íródott a cikk? A fenti leirt betegségben szenvedő V. L. ügynök szerkesztője ő, íhsz Györgyöl. S miért íródott? Megirtuk:

A fent leirt nyavalyatöréssel betegségben szenvedő V. L. szerkesztője a legalábbis rágalom szavakkal támadott meg minket és azt úgyvet, a melynek sikerét mi sikra szálltunk, (a melyet parolásra egykor ő is a legmelegebben ajánlt) és a mely ügyre való becsületes törekvésünket érteles szakközönségünknek osztatlan elismerését vittuk ki. De ezt az ügyet nemcsak támadta, hanem denuncziálta is. Hallatlan egy e szakmához magát számító, denuncziálója, áruló Judásia lesz egy ily ügynek, a melyet neki bírui támadása ellen és bürelly esetben megvédeni mindenkor erkölcsi kötelessége volna. De hát t. szakközönségünk: erkölcsi kötelességet csak attól várhatunk, a ki erkölcsi érzékeiben nincs elzúvve: ez az ember, kimondták mások, kimondták mi: erkölcsi halott. Az ily indolens egyentől erkölcsi kötelem teljesítését, erkölcsi tanok és szabályok teljesítését sem mi, sem mások nem várhatunk.

Istennék vagy mi bolond végzetnek átok csapása, hogy egy ily minden tisztességes érületet megszegyentő embernek kezébe adatik az az írói toll, a melyvel magasztos czelokat szolgálja, a melyvel ezrekek az erkölcsiöt hirdetni, a melyvel ezrekek becsületét védni és jölete s kjozóárját küzdeni kell. Isten csodája, hogy ez a szerencselen vendég, pincéz szakma még mindig nem emekeltet annyira, odag, hogy egy ily — szemmel láthatólag — közmeggénylő és ellene közdő egyéniséggel, egyszer és mindenkorra leszámoljon. De hiába, az átalakulás, a levedlés korszáknak átmenetét be kell várni. S ez most van...

De ne vesztésse türelmét az igen t. szakközönség. Mi, ezt a nem tisztességes szaklap hasábjaira való szó-és tollharez ügyét nem fogjuk sokáig a papétan hagyni. Mi sokkal magasztosabb czelnak a szent ügye zöglalába szögödtünk, hogyszem az ilyen zöglaloknak való és nem hozzánk méltó alacsony dolgokat meg csak figyelmbe vételre is szívelehetünk. Mi, ez osztály legszentebb ügyeink zászlóvivői és őszintén harczolói vagyunk. Minket a juttatásnak életérdeses ügyei teljes dandura juttatására; az elvitathatatlanság, az értelemiség és józanul gondolkozók nagy-száma serege követ. Mirenkünk nem ellen-szemszem, nem rosszat akarókn egy szakfő, egy pincéz sem, s a kit csak az értelemiség sorába lehet számítani. Azert is, osztályaink között találkozik ellenségünk iránt nem haragból, hanem a legmélyebb sajnálat és szánalommal vagyunk. Mert a közbűtságot nem eldíteni nem megvetni, hanem sajnálni és szánni kell.

Legyen tehát megnyugodva az igen tisztelt szakközönség, mi, azon fent leirt betegségben szenvedő V. L. szerkesztője által előföldezett s az őt illető személyiséggel egyszer és mindenkorra leszámolunk. Ez egyszer is, hogy türelmet farszítva és b. figyelemmel elvonva a nemes és szepen megindult ügyeköl t. szakközönségünknek kegyes bocsánattal kérjük.

Most azonban kenyérelnek voltunk e dolgokkal foglalkozni. Emíltet ellenségünk, a zöglap ügynök szerkesztője, gyanúsított, rágalmozott és megtagadtott bennünk. A gyanu alól magunkat tisztázzuk, az ócsmány rágalmozat és durva támadásokat teljes őszerelettel visszautasítunk kellett. — De ekkor egy-zseresimd lepleztük az embert és egy nem tisztességes emberhez méltó dolgot és eslekedetével a nyilvánosság. *Önköl* élet állítottuk. Mi, első sorban *Önköl*hez, mint az ily egy legilletékesebb elbíróit elé vittük ügyünket, bár ha tudatában voltunk annak, hogy *Önköl* éppen csak úgy ismernek bennünk s tudják a mi teendőnk s miködséink igazságszög ügyünk körül, mint saját magunk. Ha pedig ezennel is rágalom és sértégetesekkel

illet bennünk, akkor majd ügyünket, panaszunkat, az összeség számára igazságot szögöltető szék, a bíróság elé vesszük. Mi tehát ezen sorainkkal a személyeségek gyűlése jellevele bíró ügyét egyszer és mindenkorra becsüztünk.

T. szakközönségünkkel az itten következő közlések, mint lapunk rendkövi kiadásában is megirtuk, a megmozdult közvélekedés ösinté a önkéntelen megnyilatkozásait mielőtt ismertetünk, lapunk mult számában közzöl állítunk, valamint a V. L. erre vonatkozó igazolásra reflektálunk egy pár rövid sorban és czofoljuk meg őt a mi hitreles és előre beszerzett bizonyítékokkal. Ezt megkívánja főlünk az igazság és az író szöguru következtetésesség.

Multori számunkban elmondtuk a V. L. ügynökkészkeztője multjából egy igen kis részt, melynek s több ily dolognak mi már rég tudatában vagyunk. Még abból az időből, midőn az a lap meg kezdett jelenni, ezen kis históriában — mely a szépleteln mult életem kissé jobban bevilágosítja — megemlíttődött, hogy a V. L. megalapításánál kik működtek közre, s hogy ezek köztl egyeseknek mint halálta vissza a szives jóföteleményt Névezett lapban azonban nevesztir: *Bokros* Károly, *Szafony* Miklós, *Mohár* Sándor és *Pantics* József nyilatkoztak, hogy ök semmiféle hozzájárásal nem járultak lap megalapításához. Jól van. Ezek az urak tehát, valamint a többi 14-15 is, csak segítettek, illetve pártoltak a lapot megerősítésében és ezt ök a közörel iránti nemes lelkesültség és jószívűségöl tették. S hogy a tiszta szívből adottokat csak emlékezésbe is hozni engedjék, ezt tilja nemes és lovagias érületük. Fogadjuk ezek az urak, mint az erre igly érdemeket öszinté elismerés és nagybarbecsületünk. Ha pedig lovaság értelemmel sértették volna, elégtételt adasképpen készek vagyunk bocsánattal kérni.

Egy nevről azonban a lap semmiféle megjegyzést vagy czírfafolatot sem hozott, holott annak a legelső helyen kellett volna, hogy álljon. A többi érdemes urak igazolták, hogy ök a lap megalapításában nem vettek részt, arról azonban mit se szóltak, hogy azzal a *fupicérez jobarittal* megtörtént-e a mondott dolog vagy se? Tehát igen is megtörtént, úgy, a mint mi azt ott írunk. Annak az írásnak minden szöve, minden betűje igaz. Az ott talmuszók *Berecky Kálmán*-nak szava nincs. Az ő szava semmis. Nem tudta ezt az a lap? *T. fenti urak! et mi ajánljuk az Önköl közönség figyelmébe.*

B. L. ur, midőn a kőbányai üzletet megvette, *Berecky Kálmán*, B. L. ur jóvólából a temesvári Koronaherceg-szálló üzletvezetői állását foglalta el, ki is, midőn névezett üzletből rövid idő múlva kilépett, az ottani kir. ügyészséghez került mint irnok. Ez az egész esztendőben ott volt Temesvárt, így tehát az említett dologról közvetlen mit se tudhatott meg. Különben az ő szava semmis. *Ezeköl igen I. Berecky Lajos ur felhatalmazással monadjuk.* Nekünk tehát igazunk van.

Most pedig lássuk a V. L. következtetését és megokolatán, alacsony gondolkozására való, sértető gyanúsítók, rágalmozás és támadására beérkezett nézetnyilvánítás s közleményeket:

Tek. elők. vezető bizottság!

A „Szenzáción szám”, íhsz-féle szenzációral van szó, mely számlapunk utolsó száma (február 20) elégitük, mert az jobb izléstű emberek kezébe nem való. Egyébként szomorú látvány, mikor egy valamikor hozzászánt tartozott egyen elintéző t. ügyünknek, ezen elhanyagolt ípariagnak szervezését, hiteltelen argumentációval megakadva

lyozni iparkodik. De mi más nézetem vanunk: Ihsz György már rég nem számít, már rég betegen szenved tekintjük — egy delirium tremensben szenvedő merénylő, a ki Lombrozo szerint inkább kórhaba, mint bortörbe való — az ő bombája csak gumulámba, mely visszaugrik, a homét dobát, különösen ha oly kemény anyagra röpként mint: Flór, Tardy és Hegyháti.

*Szolnak m. bizottsága nevében
Szász Miska.*

T. Szerkesztő Ur!

Nem hivatásom újság cikkeket írni, nem is szeretem ebből diplomát, mégis feltélen kötelességemnek tartom Ihsz Gy.-nek a „Vendégfők Lapja” 4-ik számában az O. P. E. összes pártoktól ellenkötvetett sértő gyűjtésére válaszul az azt tehetségem szerint elírni.

Az egész, véleményem szerint nem egyéb kenyérgyűsző, mert ha valaki az O. P. E. és az assziszté megélelt, tisztán láthatja, hogy áben rejlik a dolog és nem fog találni senki, ki az O. P. E. eljárását a legnépesebb megvetéssel nem fogadná, mert összes állításai veszedelisi vizsgálatra válnának.

Bátorodom t. Ihsz urhoz ezen kérdést intézni: »Ha már önök dr. Solti Odón és Flór György urak számba a szemében, miért kellett azert a szak- és kartársaink egész legióját megsejteni?»

Szívelje meg tehát a mondatokat és ne öntsen még több olajat a tűzre, ne küzdjön elveink ellen, mert ön azok által ökvendül le fog győzni.

Ne kicsinyítse ön és ne ócsárolja a pincérezés helyzetét meg inkább, mert igen jól tudja, hogy mi (bár igen sajnálatos) a többi civilizált emberek között nem a legelső helyet foglaljuk el, igyekezzek inkább mielőbb a zavaros vizet kiönteni, hogy tisztá kaphassunk, mert én részemről dicsérdónok találok azt, ki előre törekzik és nem megy rák módjára.

Kijelentem tehát, mindazok nevében a kik velem tartanak, hogy addig nem fogunk nyugodni, a míg teljes elégtételt nem kapunk mindazon sérelmekért, a mit az ellentünk közök részéről pályá- és kartársaink becsületlérése és érdekei ellen követték.

Műthész Ferenc

az eszteregoni mozg. bizotts. elnök.

György.

T. Tóth Endre, Hegyháti Sándor, Tardy Gábor és Flór György uraknak! A V. L. rozskarik és sértő támadásaiá szemben, a melyet minden józan gondolkodás elítél, fogadjuk legészintebb bizalmunk nyilvánítását.

A győri mozg. bizottság nevében:

Weisz Lajos, Geiszlinger Endre,
m. b. titkar. m. b. alelnök.

Magyarország pincérezés!

Kedves kartársak! Mi hisszük és tudjuk, hogy kevesen vannak közöttek olyanok, kik az O. P. E. megvalósítását nem óhajtánók. Tudjuk, hogy ti is mind úgy éreztek mint mi, kik ezen szép eszmének a szolgálatába állunk.

Azonban az utóbbi időben egy magát „Vendégfők Lapja”-nak címzező lap által legnagyobb megbörtörökösésünk az O. P. E. szépen fejlődő eszméjét több ízben megtámadva és annak vezetőit meggyámbasba látjuk. Mi, kik az O. P. E. eszméjét lelkesedünk és annak létrejövésétől szívóbb és lélekből óhajtjuk, felszögtünk titeket kartársaink, Magyarországon összes pincérezet, hogy velünk karöltve és törőmlere mielőbb céljához juttatni segítsétek s egyben hogy a

magát „Vendégfők Lapjának” nevező, de jobban az ügyökök érdekeit szolgáló lap jövőben kifakadásaira ne hallgassatok és gyánusításaink hitelt ne adjatok, ha pedig támadásait meg tovább folytatja, korotokból ketszöböljétek ki. Mi pedig az O. P. E. elők. vezető bizottságnak és annak vezetőinek továbbra is feltétlen bizalmunk nyilvánítva, vagyunk

Pozsony, 1899. március 12.
Kartársi üdvözléssel

a pozsonyi pincéz asztaltársaság

Iványi József,
elnök.

Rasnak János alelnök, Erdélyi Ferencz titkar. Pasinszky Kornél pénztáros, Roth Mátyas agonista, továbbá Simmeister Ferencz, Horvát Ellenor, Rettl Károly, Unger András, Hufutás Gyula, Dunkler György, Fagydos Lajos, Marton Gyula, Mutrad Lajos, Deimel Károly, Chvaballa József, Arács István, Rinner Mihály, Rinner Gyula, Bajer Hugo, Marincser Pál, Strasser Károly, Szántársi Ferencz, Roseberg János, Kratochvíl Eduard, Jantske István, Kieser Rudolf, Ujvári József, Edlinger Lajos, Weisz Péter, Áller Mihály, Schöll Ferencz, Udorko József, Singer Kálmán, Márton Lajos.

Ihsz Gyurihoz!

T. Gyuri barátom! Azon vélekedésben, hogy velem te is egy vallason vagy, ajánlom szel pár sor írásom b. figyelembe. Előlekez-e vissza Gyurka barátom a tavaszi hónapokra, a mikor az O. P. E. érdekeiben Budapesten az Orientben egy nagy gyűlést tartottunk és megalkottuk az O. P. E. mozg. bizottságot. Emlékszel-e Gyurka barátom, hogy te akkor *9 Mialyánk egy Istent* mondtal az a O. P. E. eszméje dicsőítésére. Az igaz, hogy ez a *9 Mialyánk* egy hosszúra nyuló és mindenkit könyökig megható szónoklat volt. Elhiszem én, hogy te erre nem emlékszel, miután akkor — hát pajtas mint szokás szerint — egy kicsit nagyon is pityókias állapotban voltál. De ha — és mint szerkesztőtől ezt elvárom — vissza tudsz emlékezni, ugy azt mondom s tanácsolom neked, hogy haajj föl lapodban irideiokosnak azzal a sok ostoba izetlenkedésével, mert hídd el, már rég megháta és szegényem, hogy pertut ivot veled

Tardy Gábor,
a költő.

Ez is az ügynök szerkesztőnek szól?

Végh Miklós, Jean Ede értemem főpincérez Andrássy-ut. 42. alnivalissal, Ihsz György pincéztárságnak szerkesztése alatt megjelenő V. L. legutóbbi számában megjelent. személyre vonatkozó közleménye — a melyen az Ihsz irideiokja szavazta nagyon rajt talat maradni — csak ennyi a megjegyzésem.

Engem Végh Miklós főp. egy-kétszeri látáson kívül nem ismer s így fizeti szak-képességemről kritikát ki nem mondhat. Az különben a legnagyobb hisz elméjésére vall, ha egy pincéz, pincérez-társá tiszti képessége fölött akar brálatot mondani. O tehát engem ezen oldalról nem ismer, de igen is ismer *Hegyháti Sándort* más sokan s nem most az időből, hanem már 1871-ből, a mikor 11 éves levén, látem m. pályára és voltam folytonost azóta ezen és oly élszöragu üztelében, a hova bizony az ilyen Végh-féle fővárosi főpincérez nagyon beállhat mint tanuló.

Még csak azon megjegyzésre szorítkozom, hogy 1878-ban, midőn én a Magyar Király szállóban mint szobapincérez és éthördököttem, ugyanott a Magyar Király kávéházban volt alkalma *Ihsz* is, mint reggeli számló. 1882. pedig a Feketesba — a fenti állásba — visszakelűvén, *Ihsz* a Kehr

kávéházban volt fizető pincérez. Midőn az üzletből kilétem, bizonyítványomat, mint a pincéz-egylet titkára, meg Ihsz Gy. jögyte ellen. Nagyon csodálkozom tehát, hogy a pincéz ügynök szerkesztőnek, az idő sokatúlásával gyűlöletü feljajlásából az ilyen-mi roz papifutó modra kigözölőnek.

Hegyháti Sándor,

az O. P. E. elők. vez. bizottság vezetékára, szervezőségi titkar.

Tóth Endre az előlekező sorok közöttélelték lértünk fel:

A „Vendégfők Lapja” ellenem természetien folyó támadásait megvetéssel fogdom.

Sajnálom és restellem mélyen ezt az áldatlan harcot, a mely szaklapjaink hasábján egy idő óta személyek elen folyik; sajálatom azert, mert meg vagy szokód, hogy ezek a kicsinyes, személyes okokból fakadó veszedeléseknek fejlődésnek induló szakúgyneki fogják jelentékény kárat vallani; restellem pedig azert, mert ezek mintegy nyilvános bizonyítékot szolgáltatnak arra nézve, miszerint szakmánk keptelen bármely alkotásra is.

A mindig rettegget fatum előjeleit látom ebben a minden lélekintai magyarázatot nélkülözö ádáz veszedelésben, a mely már több esetben hiúsította meg a szakúgyneki rendezésére irányított üdvöz czélzatu törekvéseket.

En nem akarok részemről ezen rettegget fatum eszközévé lenni, mert is kijelentem, hogy én továbbra semmiféle személyes természetű vitározásba senkivel nem bocsátkozom, valamint kijelentem azt is, hogy semennyire nem helyeslehetem, hogy szaklapjaink, hivatásukat félreszerve, teljesen a személyes harcznak adták át a teret.

Tóth Endre.

A czél!

Elérkezett az idő, a cselekvésnek órája! Lassankint kitisztul az egboltozat, melynek veszfellegeti sötéten húzódtak végig a törekvés harczmezején. Lelki szemek előtt elűnnek a multnak keserű fájos emlékei és megpillantjuk jóvönknek reménygusgát, a czél!

Ugy fekszik előttünk, mint egy óriási csomó, melynek megoldása erős és nyugodt kezekre van hivatva. A fatyol, mely eddig elhomályosította szemünket, — hiú ábrándnak képzélven azon problémát, melynek rendezését elérhetetlennek gondoltuk — most lehulva, kiterítve fekszik előttünk. Az eddig csak épzelt megoldás szükségé vált.

A mi természetes, ellenségei ezen czél elérhetésének, azok most mind szembeszállnak, hogy meghiúsítsák a nemes törekvéseket. De hiába szóva a rágalom fonatát azon maroknyi sereg, mely a dicsőség mámorába már is bekezelni magát. Azt minden realisan gondolkodó ember beláthatja, hogy ezen vádakat csak a gyűlölet, az irigység haragja képes megszülni. Régi, de igaz közmondás: veget csatán az ostor. Azt allitani, a mit a létesítendő O. P. egyesület eszméjéről ellenségeink állítanak, üres beszédek, melyek senkinek bizalmát meg ne ingassák, melyek senkire mérvadóknak ne legyenek, mert annak megítélésére első sorban a közvélemény van hivatva, nem pedig egy-két tehetetlenségében dühögő s értelmetlen egyén. Az alapítandó O. P. egyesület ideális eszménye egy oly magasztos

czél, a melyért minden magyar pinczér, e magyar házban tiszta szívvel lelkesüljön, a melynek létrehozatala legyen egyike legszentebb kötelességünk, mert az O. P. egyesület hivatala lesz nekünk megadni a közírszöveget, a becsületet azon köröktől, a melyet társadalomunk neveznek.

Ezen indokokból és nem személyes kedvtelésekből alakultak meg a mozgalmi bizottságok. A bonyolult helyzet, a pinczér-kérdés meg messziről sincsen ugyan megoldva, de a kezdő fonat megtalálható, miért is magától értetődő, hogy a megoldásnak ugy kell történnie, hogy annak keresztülvitele semmire fennakadásban ne részesüljön. A mozg. bizottságoknak buzgógn kell kitarítani a megkezdett munkában és a rágalmos misszionáriusainak semmirem gánccsokadása rájuk nézve kompetensek ne legyenek. Mert ha most nem tartunk ki s támogatjuk ezen elveket és eszmé megvalósítására való törekvéseket, a melyek nekünk azon garanciákat nyújtják, a melyek után mi pinczérre epedve sóhajtoztunk és sóhajtozunk, ne csodálkozunk, hogyha a társadalom alsóbb rétegeihez számíthatunk bennünket. De ekkor nemcsak magunknak vívtunk ki tekintélyt és bárki előtt pozíciót iparunknak, hanem egyáltalán megszabadulunk azon ügynöki bírlésektől, a melynek eddig szakmánk rajba volt. És számított, kilóttunk közülünk azon salakokat, a melyek szakmánknak s a tisztessegek pinczérnek eddig csak szegényen voltak s a melyeknek tudata — hogy léteznek — minden magyar pinczér önértékét kell, hogy vérg sértette.

Azon pinczér, a ki nem akarja belátni s ismerni ezen kétségelentlül helyes törekvést és értékét a közös czélunk, a mely a pinczér-érdeket van főleg hivatva felkarolni s előmozdítani, az a pinczér saját önmagának esküdt ellensége.

Sujtások, hogy azok ellen, a kik szakmánkat tanulák és elismert önzetlen egységnek, a kik nem önérdékből, hanem idealizmusból és élvölbelkesztésnek a magasatos czélunk szent ügyért, a kik szellemükkel fáradoznak és anyagilag aldozatokat hoznak, hogy azon magasatos czél elérésével a zsarnok ügyönk-termetnek vége szájzon s a kik az Ujkor zászlója alá léptek, hogy megküzdjenek a nehézségek tömkelegével s hogy megszerezze számunkra azon talapnyí földet a társadalomból, a mely szerény nézetem szerint a szociális szempontból minket pinczér-érdeket jogosan megillet; hogy ezen férfiakat akarja leozkeltetni s terrorizálni az ellenség, ugyan-csak sajnátságos. De ne magyarulra fére senki ezen szavaim értelmét, elvlegre minden iparig szociális álláspontunk alapszik, emélfogva világosan fekszik az irány előtünk és azon szerep, melyet betöltünk; minden más értelmezése ezen szavaknak oktalanság volna. Azért tisztelt szük- és elvtársaim tömörülünk kell mindnyájunknak és akkor a győzelem elkerülhetetlen.

Ha visszatérünk a múltnak kőháosiba, ha megmondjuk a jelen évekéi kőháosiba cselekedeteit, azon egynekét, a kik sajátos, izléstelen s buta károrómmal intéznek szó-rohamokat ellenünk, azon tömeget, a mely

az irigységől táplálva az Isten adta adományának, a szókincsnek eszközzé tenni, hogy egy osztály, egy test ellen, a melynek ő is egyik részét képezi kikeljen: ha ezt megmondjuk, azon tudat vessz erőt rajtuk, hogy ezen maroknyi tömeget nem a humanizmus, nem az ambíció, nem a jelenbeleni kiválóság, hanem igen az önérdék, az egoizmus vezette arra a térre, a melyet ő lapjával tizenöt éve, hogy betölt s a melyet dicsiműnképpen zengedez.

Mindazáltal a végkődiást nem szenvedünk. A létesítendő O. P. Egyesületnek mozgalmi bizottság megteszik kötelességüket, daczra azon gyűlöletes hangu kóhalmányok-nak és hazugságoknak, melyeket a Vendég-lők Lapja a szélsőzsa minden irányában ki-kiürt, mi nyugodt lelkiismerettel haladunk tovább a megkezdett uton, méltatása sem tekintve a gunyt, a rágalmakat, melyeket szakadatlanul, kövök gyanút gördítnek utunkba.

Legyen jelenleg bármily nézete a Vendég-lők Lapjának, a közvélemény becsületét ezen rut magaviseletével kivívni nem fogja soha! Ne téveszsen meg tehát senkit a szállingó, a legből kapott hírek sokasága: ez mind csak gyűlölködés és kenyérrigységből ered. Ne hozza ingadozásba bizalmaitokat kartársak a gyűlölet szülte személyes beszö-böl eredt szennyes események kavargó hullám áradása, a melyet ha meg oly magasra is vert s korbácsol fel a mi ellenségeink féktelen hazugságának szele, az Ujkorok elismert igazságát elmosni nem képes.

Boór Jenő.

NYUGDIJ-ÜGYEK.

Az O. P. nyugdíj-intézetbe, a szervezőségi iroda révén újabb a következők léptek be: Nagy-Kanisza: Horász Vincze, Unger György, Konrád Ágoston, E. F., Kiss Ernő, Kiss István, Bellák Rezső, Ráth József, Kintli Lajos, Kobald István, Matfajecz Gyula, Ticzko János, Klánovits József.

Csiktorony: Németh József, Markó András.

Makó: Bubala Antal.

Sopron: Szezybold Ignác.

Esztergom: Mathesz Ferenc, Kiss Pál, Haasz Rezső.

Vác: Baráthy József.

Jegyzőkönyv

felvételt Budapesten, 1899. évi február hó 24-én, a Szállodások, Vendég-lők, Kavások, Pinczér- és Kávés-ségek Országos Nyugdíj-egyesület igazgatóságának a központi irodában délután fél 5 órakor tartott rendes havi ülésén.

Jelenlévők: Bokros Károly, Nérey De-zsó aieinők, Kommer Ferenc, Szatmari Miklós, Petanovits József, Svertczky Gá-spir, Lörincz Elek igazgatósági tagok, dr. Solti Odón jogtanácsos, Förster Konrád budapesti vál. elnök, Páris Vilmos felügyelő-bizottsági tag, Barta Béla, F. Kiss Lajos, Wagner József szerkesztő, Mitrovics Adolf és Serecs Márton igazgatósági tagok és François Lajos felügyelő-bizottsági tagok kimentik elmaradásukat.

153. szám Elnököl Bokros Károly üd-vözi a meglejelt igazgatósági tagokat, az ülést megnyitja és az előző ülés jegyző-könyve felolvastatván, hitelesített.

154. szám. Elnök bejelenti, hogy az igazgatóság testületleg meglejelt Glück Pri-gyess urnál kintetesse alkalmából, ámújította neki a mult ülés 149. számú határozatáról ne-zelő kivonatát, üdvözölte az igazgatóság ne-vében s az ünnepeltől azon biztositást nyerte, hogy továbbra is melegen fogja felkarolni a nyugdíj-egyesület ügyét.

Orvendetes tudomással vétették.

157. szám. Elnök jelenti, hogy a 129. számú határozat folytán több ízben írt S.-A.-Ujhelyre; az áruátrokon azon eredményük volt, hogy a s.-a.-ujhelyi volt választmány a hó 20-án ülést tartott, melyen a felosztást végkeltározták, miután az ottani nyugdíj-egyelet tagok nagy része vidékre költözött, számuk annyira lepadt, hogy a választmány fenn nem tartható. Néhányan a volt tagok közül fizetési követelmények pontosan elget tesznek, ezek a központban nyilvántartanak.

Jogtanácsos jelenti, hogy néhány nyu-gdíj-nyilvántartási év, valamint a hivatalos választmányi bélyegző vissza nem érkezett. Tudomással vétették s utasítja az igaz-gatóság jogtanácsosát, hogy a kiküldött ok-mányokat, nyugtákat a beküldött pénzzel gondosan vesse egybe, a könyvelő közben-jötteivel a volt választmány elszámolását szí-goru vizsgálata alá vegye, a cetámi hiányok pótlását, bélyegző beküldését erőlyesen sür-gesse meg s a jövő ülésen tegyen újból je-lentést.

Elnök bejelenti, hogy Tóth Endre ur megbízatása óta a szegedi választmány 32 taggal, a nagyváradi választmány 37 taggal és a kolozsvári választmány 40 taggal me-galakította, ezenkívül 17 oly tagot aquírált a nyugdíj-egyesületbe, kik közvelendő a köz-ponti irodában tartatnak nyilván, miután vá-lasztmány tartózkodási helyükön nem ala-kítható.

Az igazgatóság öszinte örömmel üd-vözi Tóth Endrét az általa elért fényes si-kerhez; üdvözli és örömmel fogadja az újon-nan belépett 126 tagot s különösen a három új választmányt, mely a nyugdíj-egyelet ter-jedésének, jövőjének magaságának biztos al-pját képezi.

162. szám. Jogtanácsos bemutatja Dugo-nits asztalosnak és Steiner Armin bádognak számláját, melyekkel igazolja, hogy a 136. és 137. sz. határozatokkal kiutált 30 frot az iratszerevényekért és 250 gyűjtő-perselyért kiüzette.

Tudomással vétették.

165. szám. Jogtanácsos bemutatja a szombathelyi választmány február hó 17-én megtartott ülése jegyzőkönyvét; jelenti, hogy Klein Rudolf kilépett a nyugdíjgyelett kötelekéből; jelenti, hogy a választmány február hó 16-án bevétele 256 kor. 14 fillér, kiadásá 10 kor. 72 fill. volt, a különbözlet 245 kor. 42 fillér a 20. sz. értesítő szerint beföltötték.

Tudomással vétették aztal, hogy miután Klein Rudolf fizetési elmaradást szenvedett jogokat szerzett, utasították a választ-mány az alapszabályok 31. §-ában előrt el-járási betartására; a jelentés és a feladó ve-nénye beérkezett után Klein Rudolf eddigi be-fizetéseit a kezelési alap dotácziójára fordítatnak.

166. szám. Jogtanácsos bemutatja a kassai választmány február hó 17-én tartott ülése jegyzőkönyvét; jelenti, hogy a választ-mány február havi bevétele 220 ft 62 kr., kiadásá 7 ft, a különbözlet 213 ft 62 kr. a 10. sz. értesítő szerint a közpómba fel-küldötték; jelenti, hogy Krajcsik István és Pollák István a további fizetést megtagadták. Hambeck Ferenc pedig márczius hó 1-6-éi kezdőből joghatályával belépett a nyugdíj-egyesületbe; jelenti, hogy a választmány bár nem erzi magát jogosítottnak az igazgatóság határozatát felülbírálni, nem helyesleli e

147. sz. határozatot, mert az tagok zaklatására vezethet.

A jelentések tudomásul vétettek, tekintve, hogy Krásnik és Pollák tagok a nyugdíj-egyesülettel szemben befizetésnek folytán jogokat szereztek, utasítja a választmány, hogy az a tagsági viszony megszüntetésénél az alap-szabályok pontos betartására (31. §) e tagokat ajánlott tovább hívja fel tagsági köteleim pontos betartására. A feladó vévenyeket a netán választókval együtt annak idején terjesztse fel az igazgatósághoz; a 147. sz. határozatot kényelen az igazgatóság ezután is fenntartja, miután ajánlatait konstánálja az igazgatóság, hogy a szakípar munkásainak azon példásról magatartása, teljes ügy-szeretete, melyről főleg Kassa és Szombathely alkott eddig elismerésreméltó példát, még nem általános, úgy a vidéken, mint főleg itt a fővárosban nem nézheti tovább ószárat kezelve azt az apáthait, melyet zaklatásaink túlnyomó része a szakípar jövőjére, szemeli, anyagi jólétére e nagyjelentőségű humanus intézkedést iránt tanúsít. Felhívásos teljes tudatában rendelté el az igazgatóság az aqnisitőrök alkalmazására; s míg egyrészt mindent megtett és éberem ügyel arra, nehogy a tagok zaklatlattanak, másrészt feltekenen előkötött a fölött, hogy az így felmerült kiadások kizárólag a kezelési alap terhére számoltassanak el. Az intézkedés helyességét különben fényesen igazolja nyugdíjegyessületünk fentebb jelzett figyelme méltó teljeskedése.

108. szám. Joganácsos bemutatja Tóth Endrénének hozzá s az igazgatósághoz intézett múlt rendbeli levelét, és jelenti, hogy miután Tóthszervezőmunkódése alig képzhető nehézségekbe ütközött, feltege nagy utazási és ellátási költségeivel van egybekötve, úgy hogy a felvételi díjnak részére biztosított 80%-ból még felmerült kessz kánáidait sem képes fedezni, kéri Tóth az igazgatóságot, hogy szerződése e pontjának megváltoztatásával a felvételi díjak 90%-a addassék neki jutalmi fejében, és pedig 70% az annál előjártságok, 20%-a pedig, ha a tag 3 havi tagdíjfizetését teljesítette.

Előnk bejelenti, hogy e levelé vétele után azonnali előnk érkeztetve jöttek össze, s alaposan mérlegelve a felterjesztésben kimerítő és találon változó viszonyokat, Tóth Endre kérelmét teljesítőndök találja és ajánlja előnkadásra.

Az igazgatóság tekintettel az elért s ezen úléskálmalva konstánlt fényes sikerekre, Tóth Endre kérelmét egyhangyalan teljesíthetőnek véli s felajánlja az előnkéséget, hogy a szerződés a mai napról kezdődő joghatálylaval, a kérelmezett értelemben módosítassza; utasítja továbbá a könyvelőt, hogy az így felmerült kiadásokat a kezelési alap terhére számolja el.

Több tárgy nem lévén, előnk az ülést berekeszt. Kmf.

A jegyzőkönyv hiteltét:

Dr. Solti Odón

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felkérjük mindazon előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy azt megújítani mielőbb sziveskedjenek. A kiknek előfizetése lejárt, lapjukhoz postautalványt mellékelünk. A borítékunk — hogy az O. P. Egyesület célja és a nyugdíj-egyesülettel dolgokról már is tájékozódva egyenék — a lapot fel előf. áron küldi a *Kindbörőrel*.

Lapunk előfizetési ára, mint eddig, rendszeren: egész évre 6 ft., félre 3 ft., negyed évre 1 ft 50 kr., Borítékunk: fél évre 1 ft 50 kr., egész évre 3 ft. Egyes szám ára 25 kr.

Az előfizetést megújítani — hogy a lap szerződésszerű fennakadás ne történjen — kéri

Az „Ujkor”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Különfelek.

Március 15. Furcsa kis hasonlatosságunk tűnik az fel, a mi szer mi most innen felülünk s a mely a mi miteny okoskólasunk szerint nem csak elméleti igazság, hanem a valóságban is megfelelő valami. Lenne pedig az — kiindulva a március 15-ből — a következőképpen:

Mi volt a magyar nemzet 1848. márc. 15. előtt és mi most a pinceszérg? a válasz: a mi a magyar nemzet volt 1848. március 15. előtt, az most — a pinceszérg. Furcsa válasz, de megdögt, hogy így van, keressük meg a hasonlatosságunk okait. A magyar nemzet 1848. március 15. előtt raboszlaga volt, mint szellemileg, mint testileg. Szellemi-világra sőt volt, nem gondolkoznia, azokat nyilvánosságra hozni, nem volt szabad. A nem kiváltságos nép viselte a robotot s ennek terhe alatt éjelt és nappal, fáradt, izgatott. Ezeket tanítani nem tanították, olyanok voltak, mint a barnok. És fizettek a sarcozt, az adót. A kiváltságos nép, a nemeseknek dolguk ugyan jobban ment, mert a hont védesen kívül nekik egyéb kötelezettségük sem volt. Eljártak az országgyűlésre, — ha volt — és a megyei diáttára. Szellemben azonban kik is csak szegények és rabok voltak. Leírni azt, a mit gondoltak, a mit akartak, a mi egy jobb s szebb létéről szólt volna, nem lehetett. Ott állt a cenzor mindenki nyakán. Ha valaki aztán nyakaskodott, jól megfenygettek és bebörtönözték. Csak irt volna ki egy időben *Petőfi Sándor* eme sorokat:

Att adok, mit vajmi ritkán kapok,

Ti királyok, nyitl, őszinte szót.

A hogy tetszik, kőszörjének meg, vagy

Büntetések a fölcsalóit . . .

Csak akarta volna ezt kiadni jó *Petőfi*, majd nem kellett volna neki elvezni a segesvári csatába . . . Ez volt tehát akkor a magyar nemzet: rab. S most a pinceszérg?

Iskoláznai kevés iskolázik. De erre — tekintve, hogy 11—12 éves korában már pinceszérgdik — idője sincs, azután pedig az ördög se gondol vele e kenterben. Vannak ugyan itt-ott szakiskolák: fadorombot érnek. A pinceszérg mostani rendszertelen és szervezeten szakmájában szakiskolákkal felállítani annyit, mint abszurdum dolog. Továbbá annak a pinceszérgnek valami nem tetszik, valami olyan dolog, a mi tényleg nem jól van s a melyen sokszor egy kis fölönki jóakarattal azonnali lehetne segíteni — nem szólhat, de nem is mer szólni semmit, mert a főnöke azt találja neki mondani: Ha nem tetszik, keressen más üzletet. Próbálja csak valaki mondani azt egy jó labón álló, de nem szakfőnöknek. — Főnök ur nekem nem tetszik, hogy ön ügyintézőt vesz pinceszérgket! . . . Még továbbá pedig: a pinceszérg nagyobbrésze dolgozik, fáról, szalad, fut, legyez szb. tész és mikor már jól kifáradta, futotta magát, egy kissé nyugalmasabb üzletet kíván. Van egy-két forintja. De csak éppen ad, míg az ügyintézőt nem kapott üzletet; ha kaptott, oda van az egy-két forint. És ez így megy folytonosan. Megvan neki a rab-sága, a zsarnoka, ép úgy s olyan formán, mint megvolt a minden rosszsa és átka a magyar nemzetnek 1848. március 15. előtt. Most már csak az a kérdés, hogy mikor változik meg ez a helyzet, hogy a pinceszérg mikor akar ezen a helyzetben változtatni. Gondoljunk csak erre a rendszerváltozásra akkor, a midőn ezt halljuk énkelnki:

A magyarok létezésé esküszik,

Esküszik, hogy rabok tovább nem leszünk!

T. szakközönségünket, a szállodás, vendéglős, kávész és pinceszérg urakat értesítjük, hogy lapunkban mindaddig, míg csak az O. P. E. léteztül, a hirdetési oldalán, a mai nap-

tól kezdve, *Ajánlat és kereslet* címmel rovatot vezetünk, a hol a helyet és személyzetet keresők hirdetési ajánlataikat az ott megjelölt árszámbal széring fogják eszközölni. Ezen fontos elhatározásunkkal, midőn — bárha csak némelig is — naprendelen lévő ügyönki visszáesések ellensúlyozására törekszünk, a szegény s kizsárolt szakma érdekében felkérünk minden nemesekbéli főnököt, hogy a kétes hírt ügyönki megkerüléssel személyzet szükségleteikre nézve keressék fel lapunk *Ajánlat és kereslet* című rovatát. Úgy szintén figyelmebke ajánljuk mai a mai számban megjelölt *Főpinczér* című hirdetésünk is

Egy kis fennakadás. *Tóth Endre* urnak, a nyugd. int. főszervezőjének, egy reggeli keleti, súlyos természetű lábbaja újult meg, a melynek heves fájdalomja gyors megismerés végett, házi orvosra műtetet javasolt. Az operáció szerencsés kimenetelét után — mely a napokban történt meg — főszervezőnk már annyira jobban érzi magát, hogy e miatt felbeszakított működését a közel napokban már ismét megkezdheti. Megnyugtatóan szolgáljon ez a nyugdíjügy igaz híveinek, különösen azon kőkörmök, kiket főnökünk az ügytengők személyes intézése végett már elődeiről s a kik e késésként hírtelen nem tudták miben találni okát. Mi pedig ez uton is öszinte részvétet tüszteletünk és áldványainkat fejeztük ki az ügyeket meg bajban is folyton intező érdemes nagyunknak!

Kávész megnyitás. *Nemes Ignác* kitűnő szaktársunk, ki mint közismert névű főpinczér a fővárosban, nagyobb vidéki városokban és a legutóbbi éveketben Szombathelyt húszmashé időkig az első rangú szállodákban működött, Csornán egy, a jelen kor igényeinek minden tekintetben megfelelő fényes kávéházat nyitott. Az új üzletben az alkalommal állást nyertek: *Németh Dezso* mint főpinczér, *Tóth Gyula* mint tekeor és *Csokszár János* üzli tegeyn. Megjegyeztük még, hogy az ottani előleki publikum által egyszerre megkedvelt és párfogásba vett csinos kávéház, — melynek derek szaktársunk az „Erzsébet” címet adta — a rabkölki pinczéri karnak kedvező találkozás helye. Sok szerencsét derek szaktársunk és ifjú szakfőnöknek!

Személyi hírek és helyváltozások. *Somhegyi Dezso* közismert név s őszinte ügybuzgó kartársunk, Újpesten a „Közneveléskor” főpinczéri állást foglalta el. — *Mitűnk Dezso* rég ismert derek szaktársunk, a nyugdíj-ügyek egykor lelkes harcosza, Zalakeresztény a Korona szálló főpinczéri állást nyerte el. — Csakörtányán nem mint múlt számbanban közöltük tevesen — *Marbó Andrást* a Hackl szállóban és *Németh Józsefet* a Zrínyi szálló kávéházban nyertek főpinczéri állást. — *Szaybold Ignác* elsőny ismert derek szaktársunk, a soproni kaszinó vendéglős bosszabád időn az utj éthorádja, ki tisztes, szorgalmas ügykeveselő főnökienk, valamint a vendégek közléstetelét érdemelte ki, főpinczérként lett előléptetve. — *Potussek István* úgy- és lapunknak őszinte barátja, a zimonyi központi szálló volt főpinczére Szegedre érkezett. — Kartársunk volt állását *Werner Károly*, a közismert név és tekintélynek örvendő főpinczér foglalta el. — *Sebestyén N.* kartársunk Nagy-Károlybéli Szegedre érkezett. — *Zarka Mihály* Nagy-Károlyban a Magyar kúty kávéház főpinczéri állását tölti. — *Strasser Károly* Pozsonyban az Arany szarvas szálló főpinczéri állását vette át. — *Kern Endre* derek ügy- és lapbarátunk, a bolozvári Bazszi s, volt szobafőpinczere, hosszabb időre szállóférfi, „Oliá”-ra utazott. — Pécsre a vasuti vendéglős főpinczéri állását *Háry Lajos* ügybuzgó szaktársunk tölti be. — *Babula Antal* Makón a Vigadó étterem üzletvezetői állását foglalta el. — Úgyonatt az Otthon kávéház főpinczéri állását ügybarátunk, *Schick Antal* vette át. — *Fekete Károly* Papán a vasuti vendéglős főp. állását foglalta el. — *Haraszt Gyula* Krompachon a Kaszinó vendéglősben

nyert állást. — **Gémes Endre** Him-Vásárhelyt a Sas-kévhöz állását foglalta el. — **Ugnyott Lukács Sándor** mint ethorás a Nemzeti szállóba lépett be. — **Szabó István** szaktársunk Resztóvár, Szegeden át, Makóra utazott. — **Szűcs István** leglón a Millennium vendéglőben főpinczéri állást foglalt. — Ugnyott a vasuti vendéglőben **Czejva Sándor** mint ethorás nyert állalmazást. — **Schönfelfinger József** derék ügybarátunk Sopronban a Lovasakert szállóba hosszú ideig volt főpinczére, Győrfőt a Hajo szálló szobafőpinczéri állását foglalta el. — **Makk Antal**, a zombói Vadszék-kert kávéház volt főpinczére, Szegedre érkezett. — **Spišter Bernát** Makón, a Korona szálló főpinczéri állását vette át. — **Stefánus Ernő** ügybarátunk Cegléden a vasuti vendéglő főpinczéri állását foglalta el. — Sopronban a Pannónia szálló éttermében **Horváth János, Pichler Alajos és Lederer József** nyertek állalmazást. — **Porkoláb László** ügybuzgó barátunk Sopronból övének látogatására Bobára utazott. — **Kozma Sándor** Zalaegerszegen a Bányai szálló éttermi főp. állását foglalta el. — **Wittner Márton** Babólon főp. állást nyert. — **Karcs Károly** Győrben a Prigoz-éttermen mint ethorás foglalt állást. — **Kiss József** ügyeserető szaktársunk Győrbe érkezett. — **Horváth Lajos** kelkes barátunk, a csomagról nagy. kir. szálló volt főpinczére, az O. P. E. elők vez. biz. tagja, szülővárosába, Ikervárra utazott, honnan 2 hónapi katonai kiképzetésére Köszegre vonult be. — **Januschek Vilmos** Nagyváradon a Bazar éttermen főpinczéri állását foglalta el. — Ugnyott a Korona kávéház főpinczéri állását **Weinberger Ferenc** és reggeli fiető pinczéri állását **Patkó Lajos** nyerték el. — **Friedmann Bernát** Antón a Zempléni kávéházban regg. fiető pincz. állást nyert. — **Ekamp Gyula** igaz ügybarátunk, az O. P. E. elők vez. bizotts. tagja Erzsébetvárosban a Takarékszálló főpinczéri állását foglalta el. — Ugnyott a Takarékszálló főpinczéri állását **Takács István** nyerte el. — **Gabó József** Belyesváron a Bihar-Füred szállóba mint főpinczér lépett be. — **Losonczy József** B-Gyulán a Zóna-színház főpinczéri állását foglalta el. Ugnyott **Leó János** a Komoly-szállóban el. állását nyert. — **Bus Bertalan** Székelyhídon a Tusófaló kávéház fiető pinczéri állását foglalta el. — **Rádló Lajos** Szokolón a Nemzeti szállóban ethorás állást nyert. — **Róth Adolf** Brassóban a Grand kávéház regg. fiető pinczéri állását foglalta el. — **Székely Imre** és **Varga Lajos** Nagyváradon a vasuti vendéglő I., II. sz. éttermében mint ethorás nyertek állalmazást. Ugnyott a Csarnok kávéház főpinczéri állását **Elefánt Lajos** derék ügybarátunk foglalta el. — **Bergner Gusztáv** Szarvason az Arpad-szálló főpinczéri állását vette át. — **Gombás István** derék szaktársunk Kolozsvárról szülővárosába, Alsó-Lendvára utazott. — **Gottfried József** Pécsettől N-Varadra érkezett. — **Szobottka Richárd** Szokolón a vörmegey kaszinóban ethorás állást foglalt. Ugnyott új állást **Tróster Péter** és **Waldman Árpád** a Magyar Király-szállóban nyerték. — **Kántor Ferenc** Veszprémben a Korona kávéház főpinczéri állását foglalta el. — **Brenner János** Kőleozvárt a Biazini szálló szobapinczéri állását nyerte el. — Ugnyancs a Biazini szállóba **Horváth Viktor** mint ethorás lépett be. — Brassóbeli **Skulitay Lajos** és Aradról **Nágy Sándor** szaktársunk Kolozsvárra érkeztek. — **Baner Béla** a nagykanizsai m. bizottság volt titkára Losonczon a vasuti szállóban eth. állást foglalt.

Uj munkatársak. Lapunk munkatársai egy lelkes társal ismét szaporodtak. Az új és igazi terep készült gardista, kitűnő szaktársunk, **Boor Jenő**, a temesvári Koronaherceg-szálló szobafőpinczére. Uj munkatársunkat e helyt is átvőzöljük.

Vendéglő átvétel. Körömden az Arany-sas vendéglő **Naubauer János** vette át. Az elhagyott kis üzlet derek vendéglistánk átvételre és szakavatott kezelésre folytán újra felfelüldt és kitűnő konyhája és hamisítatlan borairól most a leglátogatottabb üzletek közé tartozik.

Makón a „Központi kávéház”, melyet szaktörökünkben, különösen a Szegedeni előnyösen ismert szaktársunk **Pirtos Adolf**, alig egy fél éve vett át, nagy változások ment

keresztül, a menyiben az előbb gyenge forgalmu kávéház, most a legelső jömenetiek sorában van. Szaktársunk ugyanis — ki egy elsőrendű szegedi kávéházból mint főpinczér éleken át működött — a berendezés iránti izlése és finom vendég bánásmódjával, az ottani közönség bizalmát és pártfogását teljesen megnyerte. Derek szaktársunk üzletet a t. közönség, valamint az ottan megforduló kártársak figyelmébe ajánljuk.

Pinczer igazság. Az elmúlt napokban egyik elsőkelő szegedi kávéházban történik, hogy befő egy utazó és a kasszában ugyancsak foglalatokosdó pénztáros kasszaszónnyak vehemensen eljárt udvarolni. A pinczért, ki ott állt és szolgálatkészen várja rendelését, figyelembe se veszi. — Egyszer aztán a hűves udvarló vigéző főtveti fejét a pinczérre — ki e kézen lavozott, hogy ne zavarja a friss reggeli idykt — ugyancsak nagy bugris módon rá kiabál: — *Hé, pinczer! az embert meg meg se látják, herédecs meg, hogy mit akarok?! . . .* A fogat színté dühösen visorgató vigézőnek a pinczer csak igen szelíd és alázatos választ adott, félvén talán, hogy ellenző esetben ő is annak a nagykirályi kártársnak a sorsját jut, mint a ki az elmúlt heten egy biztosítási ügyre — a kítől a szobapinczének csak nagy ügyügy-bajjal kaphatta meg mindé — nem éppen a legudvariasabb szavakba részesített. A maga igazságát és pénzt nem engedő kártársnak az üzlet gazdájja a következő rövid szavu kijelentést tette: — *Tudja meg, hogy a pinczérnek soha is semmiféle körülmények között sincs igaza; különben azt se bínom, ha mar holnap az üzletemben nem is dolgozik!*

Nemely kártár gazda szerint tehát ilyen a pinczer igazsága! . . .

Sörde átvétel. **Kern József** közméret nevű s tiszteletben álló szaktársunk Kis-Czelben, a régi jó hírnévkét örvendő Grünhut-féle sörödet vette át. Sok szerencsét!

Gyászjel. Szomorú gyászhirről értesítést kapott öveitől egy itteni közméret fog. szaktársunk. **Lugosy Jenő**, a kinek edes anyja Brassóban f. hó 8-án hunyt el. Szaktársunknál zűléből szabadságot vevén, a hír vétele után azonnal a gyász színhelyre utazott. A szerető anyát vesztett gyermekek — kiknek gyászszabam bí is osztozunk, az elhunytról a következő gyászjelentést adták ki: **Alóirohát** fájdalomelvt szível tudjátik, a felejtethetlen edes anya **öz. Lugosy Ferencné szül. Nagy Borbálynak** folyó évi márczius hó 8-án éjjele 12 órakor élete 68. évében rövid betegsége után történt gyászban elhunytát. A drága halott hült tetemei f. évi márczius hó 11-én d. u. 3 órakor fognak az ev. ref. sírkertbe örök nyugalomra helyeztetni. Béke áldott poraira. **Jenő, Berta** és **Gábor** mint gyermekei.

Ügynök választás. A szegedi pinczér-egylet utóbbi közgyűlésen Kosinszky Antal edgyleti ügynök általásiról végelesen lemondván, az új választásra megindultak a készülődések. Az edgyleti ügynöki állásra egyedüli pályázó **Gyenes János**, régi főpinczér és közméret nevű szaktársunk, a kinek megválasztásával nemcsak a pinczér-egylet jut nagy előnybe, hanem az O. P. E. ügye előmozdítása is. **Gyenes János** tehát, kinek személye, mint működése iránt előre is bizalommal vagyunk, a lts. O. P. E. ügye megválasztásával is ajánljuk az érdekelteket figyelembe.

A Londoni Magy. Pinczer Körbe, mint r. tag belépett **Bayér Jenő** Déváról. Szaktársunk — értsülésünk szerint — legközelebb Londonba utazik.

Gyászjelentés. Vettük a következő gyászjelentést: *A temesvári pinczér-betegséggyűző-egyleti elnökség és választmányi bizottság,* mely megilletődéssel adja tudomásul, hogy rendes tagja, **Köhler Gyula** f. évi márczius hó 1-én életének 39-ik évében, hosszabb szenvedés után jobbtérre szenderült. A megboldogultnak hült tetemei f. é. márczius 3-án

d. u. 2 órakor fognak a gyászszűböl, Győr- város, Mergel-utca 16. sz. alól, az izraelita temetőbe örök nyugalomra kíséreteni. Nyugodjék békében! Temesvár, 1899. évi márczius hó 2-án. *Temesvári pinczér-betegséggyűző-egylet elnöksége*

Kimarádhat jelen számunkból térszűke miatt: „Utazás a vendéglők körül” Minden Tamástól, „Bor kávéházunk”, „A ridly legyek között érosából”, „Pinczértél Londonban”, „Örök igazság” Hegyháti Sándortól.

Lapunk jövő — husvéti — száma, melyre a t. figyelmet előre is felhívjuk, változatos tartalom és nagy terjedelmével 4500 példányban fog megjelenni.

Vigalmak.

Budapesti levelezők a következő bálit tudósítást küldte be:

A fővárosi szűkcsók élte bálja, mely 1899. márczius hó 7-én **Glück** Frigyes Pannónia szállóban vendékszűke alatt a Nemzeti szálló összes termében folyt le, igen fenyvesen sikerült. Ott lehetett látni **Gyulát** János, a bpesti v. ipartársulatának elnökét, **Petányi József** és **Lőwenstein** Nándor urakat. Az első négyest hatvan pár táncolta. A szép eredményül bál sikerét emelte meg azon finom előzékenységet, melyet a rendezőség kifejtett. A rendezőség élén **Jorkovits** Ferencz bál élnök és **Holocher** Zsigmond főrendező- zanak voltak. (A talpaltat a bpesti honvédeknek szűkcsókta.) A bálon jelen volt hölgyek névsora a következők:

Leányok: Hegyesy Józsa, Barda Jolán, Képpel Iuska, Mostár Juliska, Mostar Anna, Heszmann Anna, Bogrý Terika, Schuszték Margit, Schuszték Emma, Kajctcsy Irna, Kajctcsy Valéria, Rezentó Vilma, Juthner Irma, Juthner Aranka, Juthner Gizella, Frídrich Irén, Hegyesy Mária, Sígelmayer Ilonka, Mann Paula, Larsch Róza.

Asszonyok: Glück Frigyesné, Zamber Károlyné, Holocher Zsigmondné, Tóth Árné, Frídrich Antalné, Mayer Lenárdné, Mund Lajosné, Tobics Miksáné, Szekrényi Rezsőné, Artnér Alajosné, Lőwenstein Nándorné, Simon Gyuláné, Förster Konrádné, Pfeifer Károlyné, Greiber Mihályné, Szalkay Róbertné, Putzer Györgyné, Wozsák Alajosné, Frídrich Alajosné, Mucsnyák Károlyné, Czerna Károlyné, Mayer Józsefné, Kovács Lászlóné, Dobos Károlyné, Kajctcsy Istvánné, Havel Albinné, Schuszték Istvánné, Papp Emilné, Schwartz Ferenczné, Stettner Ferenczné, Wollrab Ferenczné, Szekrényi Ferenczné, Klecker Alajosné, Simon Ferenczné, Goldmann Andrásné, Rupp Mihályné, Csókka Frigyesné.

Kolozsvár. Mint most számunkban már említettük, a kolozsvári New-York szálló e hó 10-án tartotta meg szép sikerű bálját, melyről egyik kolozsvári lap tudósításában ezeket írja:

A szép anyagi, valamint érdeklési sikerben első sorban része van a burgó rendezőségnek s főleg **Feszli** József rendező bizottsági elnöknek, ki a hölgyközönséget igen csinos és izléletes tánczrenddel lepte meg. Kiváló érdekességét kölcsönözött a mulatságnak a kottilión, mely eftőlül reggel 7 óra utáni tartott, a mikor a rendezőség korhely-levest szolgáltatott fel a mulató közönségnek. A négyeseket mintegy 50 pár tánczolta. A mulatságnak jelen voltak:

Leányok: Walter Ceczsil, Bauch Julia, Walter Esztí, Somlyai Julia, Hochstein Anna, Ványolós Gizella, Somlyai Anna, Jörend nővérek, Horák Emma, Virág Anna, Rósz Róza, Horák Mária, Kaufmann Helen, Róth Margit, Simon Margit, Finesz Ilona, Weber Erna, Dibó Jozefa, Magyarósi Józsa, Tauszik

Teréz — *Asszonyok*: Tauszik Alajosné, Horákné, Somlyai Mihályné, Samson Jakabné, Jördén Józsefné, Pogács Vilmosné, Birtfai Istvánné, Simon Józsefné, Feiszt Józsefné, Tussay Istvánné, Róth Mórné, Löwy Nándorné, Kenessey Gusztávné, Ványóczy Ferenczné, Oltvány Geróné, Paraky Béláné, Finesz Bernátné, Hífl Mórné, Virág Ferenczné, Kaiser Adolfné, Wöber Imréné, Dibó Miklósné, Magyarósi Sándorné, Schaffhauser Mihályné, stb. stb.

Szeged. Kimentás a szállodások, vendéglősök, kivások és kocsmárosok ipartársulata és a pinczér-egylet által m. hó 9-én rendezett balon befolyt felülvezésekről: Mitrowicz Adolf Budapest 5 frt, Mandl József Kassa 3 frt, Aczél Miksa Budapest 3 frt, Valentin Ferenc Ó-Becse 2 frt, Andrási Mihály Ó-Becse 2 frt, Vigh István Szarvabrod 2 frt, Brunner Pal Ersekújvár 2 frt, Weber Károly Szombathely 2 frt, Czuczor Lajos Ersekújvár 2 frt, Him Miksa Veszec 2 frt, English Béla Zenta 2 frt, Hevér János Újvidék 2 frt, Kokas Gyula India 2 frt, Iktis Gyula Temesvár 5 frt, Mihály János Zenta 2 frt, Juhasz Antal 1 frt, Adám Odón 2 frt, Falabu László 1 frt, Rózsa Pál 1 frt, Tuncsek Jakab 1 frt, Totzer Ferenc 2 frt, Nyári György 1 frt, Marincs Mátyás 1 frt, Farikas József 1 frt, Randvigh József 1 frt, Privráy Pál 2 frt, Konrád Tóbiás 2 frt, Varga Lajos 50 kr, Herczeg Soma 2 frt, Danczinger János 1 frt, Magyarországi könyvnyomdások egylete 2 frt, Gyüregy Rudolf 1 frt, Onozó Leopold 1 frt, Fischer Fülöp 2 frt, Hutter Ferenc 3 frt, 60 kr, Regdon Imre 1 frt, Urbán Lajos zenekara 20 frt, Kéth Károly 5 frt, Juránovics Ferenc 10 frt, Schwarz Jakab 1 frt, Horvát testvérek 5 frt, Szarvas Andor 1 frt, Dömötör Pál 1 frt, Kunz János 1 frt, Ott Károly 2 frt 50 kr., Neubauber Mihály 5 frt, Nagy Pista 5 frt, Schuster Henrik 60 kr., Gera Antal 2 frt, Schiffer Antal 2 frt, Brechert Albert 5 frt, Jablonski Aladár 50 kr., Tóth Pál 1 frt, Klein Adolf 1 frt, Landesberg Mór 1 frt, Szűcs Béla 2 frt 10 kr., Sipos József 2 frt, Tóth Péter 10 frt, Krzepelka Károly 3 frt, ifj. Aigner József 1 frt, Seifmann Mór 1 frt, Sillinger Mór 1 frt, Kertész József 1 frt, Novák Mihály 1 frt, Meszes István 60 kr., Németh András Debreczen 3 frt, Glitz Frigyes Budapest 2 frt, Erdélyi Pinczér-egylet Kolozsvár 3 frt, Kovács Berta Munkács 2 frt 50 kr., Sörözőe r. t. Kőbánya 15 frt, Salamon János Csaba 5 frt, Leiting József B.-Csaba 2 frt, Ketter Károly B.-Csaba 5 frt, Rozenberg 1, Orosháza 5 frt, Weisz I. Orosháza 2 frt, Edeskyuth I. Budapest 1 frt, Domány József Arad 3 frt, Első Magyar részvény-szöröző 10 frt, Erdődi Márton B.-Beszerecs 5 frt, Marconi Eugen 5 frt, Louis Francois & Co. Budapest 5 frt, ifj. Hagenmacher Budapest 5 frt, Czenczinger F. N.-Szt.-Miklós 3 forint. Budapesti szállodások ipartársulata 10 frt, Törlei József és társa Budapest 10 frt és 12 ügy pezsgő. A felülvezésekrét ez uton fejezi ki halás köszönetét a rendezőség.

Poszony. Mint már írtuk, a Poszonyi Pinczér Asztal-Társaság az O. P. E. javára táncmulatsógot rendezett, amely a legfényesebben sikerült. A táncmulatsó előkelőséget emelte az ott nevelő magjelten Pálonyi Ferencz ur, a poszonyi pinczér-egylet elnöke, a kiket Iványi József elnök üdvözölt, a P. A. T. nevében. Ott voltak még *Berlin* testvérek, *Germany* Ferencz stb. és ezeken kívül a szép hölgyek sokasága. A balon megjelenteknek kedves mulatságot okozott *Erdély* Ferencz rendezésében kitűnően sikerült „Bohémé habóra” (nagy táncgyűléssel) coffeei és sziperantelnal. A mulatság kiváló-gy-kiviradig tartott. A balon felülvezők nevösorát itt közöljük: Pallan Ferencz 10 frt, Berlin testvérek 5 frt, Esch és Társa 5 frt,

D. M. Weisz, Kláber I. (M.-Óvár), Wesseli Ferencz (Szolnok), Kaicsi I., Schmiedt és társa 3 frt, Kemende k. a., 3 frt 50 kr., Wellich Aug. 2 frt 25 kr. Lenard u. Laban, A. Nebulyi, Kohn I. Weisz S. 2 frt, G. mehing F., Fogt A., Mauth N., János I., Dibnar K. 1 ft 50 kr., Fekete N., Kinzel F., Reis I. 1 ft 25 kr. Müller N. 1 frt 75 kr. D. Deutsch, N. N., Lerchner A., Weisman N., Keitner D., Deiner A. 1 frt, Krotchwil E., Szalai A. 75 kr., Kastel R., Pebhard N. 50 kr., Albert A., Wieden I., Winkler I., Kisser R., Molnar I., Gruber D., Hubert A. 25 kr.

Egy garázda ügynök.

Ejuttunk tehát ezen csománynya sülvend pinczér pályá rendszerével már egész odáig, hogy az ügynök a pinczérnek nem csak a tarczája, hanem egynésze felett is rendelkezik. Belegázdó becsületébe és meghurcolja őt a nyilvánosság előtt. Leborítja őt tolvajnak, csalónak s gaznak: még épen hogy csak a „gyilkost” rá nem kitalja. Gyönyörű rendszer, igazán gyönyörű! És ennek gyönyörűsége csak fokozódhatik, a mennyiben attól az ügynöktől még kitelik, hogy holnap már egy másik tisztességes főpinczért s holnapután ismét egy harmadikat: bunkók le becületében a nyilvánosság előtt. Hja, hát igen, hogy igen... Ha egyszer annak a pinczérnek ma már az ügynök előtt sincs becsület!

Egy pinczér-ügynök, helyesebben címeze egy cseledészerző-ügynök, a kinek fő teendőjét s legelső gondját képezi a *pinczér kizsárolás*, egy tisztességes és jóhírű főpinczér a legaljasabb rágalmaikkal támadott meg és a legbrutálisabb módon hurcolt meg egy *volt pinczér szaklabán*. Ki ez a tisztességes főpinczér? *Kalmár Fábión*. Az ügynök: *Abrahámovits Mór*. A volt szaklap: A *Közérdek*. Ettől a hosszú időn át haldokló laptól ugyan nem csodáljuk. Minden haldokló fél a haláltól. S lehet — mi ugyan nem mondjuk, de hiszünk, hogy az a garázda ügynök azért az csondok *nyitleri közelményéért* legalább is fizetett annyit, hogy a haldokló lap életét egy szám meglegelesen ismét tovább huzta. Gyáva halot! Konzert, haszonért — a melyre átok és szeny tapad — valto meg gyaró életét?! Egy kétes hírű ügynöknek pénzért hagyod durva módon megrágalmazni és becsületében meghurcolni azt a tisztességes, de védelten pinczért? Hiszen te annak a pinczérnek nevé viseltes; attól a pinczértől — ha nem is szerzetel kincset, mint az ügynök — de éltél. Nyomorult haszonlesők, pirulatok és merültek melyen a föld alá!

Hanem azért ezt a helyesebben címeze, cseledészerző közre vesszük és megadjuk neki azt, a mit akart. Mit akart? Reklámot. Igen, reklámot s olyképen, hogy egy köztszereletben részcsülő főpinczér becsületét szét akarta pirtolni? No köszönjük azt a reklámot: mi csinálunk neki. De nem fogja megköszönni!...

Pinczérök, főpinczérök, a kikben egy kis erély, önértzet és becsületzet van: Felkeltek-e már tömegesen? *Abrahámovits* ügynök egy főpinczér tarsatok, *Kalmár Fábion* a

legaljasabb s hazug rágal-makkal — ok nélkül — megtámadta és a nyilvánosság előtt meghurcolta. Ez a megtámadás és meghurcolás azonban nem csak ő neki, hanem valamennyiteknek szól. Nem csak őt, hanem egyet, hanem valamennyiteket támadott és sértett. Eltűrték-e, engedték-e még ezt is? Tűrték még tovább is, hogy egy ügynök a fejetek tetején táncoljon? Ha tűrték, ez nektek: az összeségek szégyene. S on t. cseledészerző ur, gondolja talán, hogy ez önnek dicsőség? Vagy talán azt hiszi, hogy azzal a pinczérseget durva sértései és rágal-mazaisaival az eddigi bűnéit megvezekel? Vagy azt merészkedik talán hinni, hogy nem tudják s nem tudjuk mi, hogy ön kicsoda és micsoda? Szerencsétlen cseledészerző ur! Hiszen csak egy szavunkba kerül és annyi terhelő adat, vallomás és bizonyítékokat találhatunk ön elé, hogy öntől ellensége is undorló fordulhat. De mi nem ezt, hanem e helyett azt tesszük, hogy felszólítjuk azt az ön által durván megsértett és egyre sértetöb pinczéri kart és főpinczéreket, hogy önt a kapcsi, a garázda ügynöktől kerüljék el. Az igen tisztelt főnöki kart, a szakfőnököket pedig tisztelteljesen felkérjük, hogy azon esetben, ha személyre, főpinczér s pinczérre lesz szükségük, forduljanak mi hozzánk és mi ajánlunk ő nekik tisztességes ügynököket, a kik bár kevés számmal, de mégis vannak. Továbbá pedig el fogunk mindenköt, hogy önt, a pinczérseget rágal-mazó ügynök csakugyan elnyerje a keresett és megérdemelt jutalmat. (?) És majd ekkor meg fogja látni s tudni, hogy mit tesz az, pinczér szereti és rágalmai?... Meg tesszett érteni? — Ön csak egy, mi pedig száz és ezer vagyunk.

De meg fog lakolni a garázda ügynök e rut tetteért másmi módon is. *Kalmár Fábión* szaktársunk a sajtóörvényszék előtt fogja őt kérdőre vonni. És ekkor ezen tárgyaláson a kapcsi ügynökre a sok bűnökét rábizonyítani, mi is ott leszünk személyesen. A sajtóörvénység az igazság kiderítése után, nem a törvények rideg betűi szerint, hanem a benső lelkiismeret tiszta sugallataira hozza ítéletét s az étet mind megáll és szigorú szokott lenni.

Most pedig lássuk *Kalmár Fábiónak* beütődött közleményét az ügynök rágal-mairól.

A „Közérdek” lapnak mult hó 15-én megjelent számában egy aljas förtvény jelent meg ellenem, *Abrahámovits Mór* s. a. ujhelyi ügynök aláírásával, melyben engem boszúgyűből a legocsmányább rágal-makkal, a legaljasabb s piszkos hazugságoiktól hemzsgő alaptalan vad-kodással illet.

Mindenekkel szemben kijelentem, hogy én őt ezen aljas, piszkos, hazug rágal-mazásért, az illetékes sajtóörvényszéknel bejárópereltem, azonfelül az ellenem szórt ocsmány rágal-mát, az első betűtől az utolsó szögig egy aljas, piszkos hazugságnak nyilvánítottam. Ő, nem mint ő maga felől hirdeti, hogy ő az ottani pinczérsegeg apja, jöttevéje és valóságos áldás a pinczérsegre nézve

azon a vidéken, — hanem ő egy nagyon közönséges úgynök is egy minden emberi érzékből kivételközt pinczerek zsarnoka, s nem mint ő állítja, hogy áldás — hanem mint egy valóságos istencsapás azon pinczérre nézve, ki vele még csak érintkezésbe is lép. És még egy olyan ember valjaj magat a pinczerek apjának s valóságos áldásának, a kinek az egész kenyérszeresete a szégyen pinczerek keserves keresetének a kiszípolozására van alapítva? S ez az a tisztesség s becsületünkben s a pinczerek érdekeiért, buzgólkodásában megosztott ember, a ki egy üzlet közvetítéséért 30—50—100 frt közvetítési díjat mer kérni azon hozzáadással, hogy még ezen felül újévkor egy megfelelő újvi ajándékot is köteles adni s a minék még nem ígérse eseten az üzlet meg nem kötöttnek nyilvánítatik. Hát ilyen tisztességünkben őszint az a cselészszerző meg? Na jó ezt tudni. És még egy ilyen cselészszerző valjaj magat a pinczerek apjának. Lehet, hogy sok pinczér-főrnöknek apja, azoknak, a kik egy más iparától ide szakadtak s a kiket ő jó pinczér pinczér állásba helyezett. Ezeknek apja lehet, de egy valódi pinczérnek csak réme s pénzszípolozója.

Howy erre a közönséges úgynök, vagy cselészszerző a hazugság bűnyét minél jobban rányomjam, ide íkatom rágalmainra a zafaiótat. Ez a cselészszerző ugyanis azt meri állítani, hogy én pinczér sem voltam. Tehát én hajlandó vagyok bárkinek is bebizonyítani, hogy én már 1882-ben Szegeden 1883. végéig a pinczér-egylet tagja voltam s ott „Feketes kávéház” Kiss, „Hungaria szálloda” Juránovics, „Európa szálloda” Szeleiner, „Proféta” Ferencsits urak üzleti-ben voltam alkalmazva 3 éven át, 1884. év május havában katonasághoz bevonultam, hol 1887. novemberig voltam, 1888-ban Nagy-Becskerekben Rózsabokorban voltam és 1889—90-ben M.-litenben saját üzletem volt, 91—93-ig Aradon volt üzletem és 1893-tól ismét mint pinczér működtem. Azon állítása is egy aljas hazugság, hogy én egy kidobott jegyző voltam. En ugyanis 1888. év október havától 1899. márczius hóig Toka község jegyzőjénél, üzlet hiányában mint segédjegyző voltam alkalmazva, melyet egy igen szép elismerés hangján ír bizonyítványával is igazolhatok. (És mi egy olyan szaktársra, ki egy ily állás betöltésére is alkalmas, büszkék vagyunk. Abrahamovits úgynök az irás mesterségnek ellensége, Szerk.) Tehát nem kidobott jegyző. Szemtelentül hazudik, midőn azt állítja, hogy én biztosítási úgynök voltam, de még szemtelenebbül akkor, a midőn azt állította, hogy én Ungvárt a bort vellettem. (En ott ugyanis a bort felliteres üvegekben lepecsételve kaptam.) Hazudott, a midőn az állította, hogy engem Kassán Frische Vilmos üzletéből egyszerűen prompt elküldött, mivel én állítólag a Conto könyvei meghamisítottam volna. Kassán mindenki tudja, hogy én a rendes 14 napi felmondási határidő eltelte után képtem ki az üzletből s hogy kilépésemnek egész más oka volt. De a legaljasabb rágalmat s sértést azzal követte el, hogy engem lopással vádol. Na,

de mint már említettem volt, ezért leginkább de mint más helyen fogok beszámolni. S még mindezekhez ő nyilvánít engem megholtának a tisztességes emberek között. Azt elhiszem, hogy szeretné, ha én tényleg holt volnék, mert akkor nem lehetnék veszedelmes reá nézve s nem volnék képes ő megbeleyezni a hazugság bűnyével s nem kellene neki aljas rágalmaiért a bíróság előtt elégtelét adni. Addig is a tisztelt kartárs és főnök urak ítéletére bízom, hogy ítélek meg, vajjon tisztességes, jogos és indokolt volt-e Abrahamovits Mór úgynök azon eljárása, hogy ő ily ocsmányi fegyvert használ s az azzal való támadására hírlapi nyillettert választ akkor, midőn állításának még csak egyetlen egy betűje sem igaz? A mit írt és rólm állított, az mind legből kapott hazug kobolmány, mely csak a személyes bosszura van alapítva, úgy az ő, mint annak a részéről, a kitől ő ezen hazugságot vette. Én nem mondom, mint ő mondotta, hogy megvetem s meghalt. Ezt majd én helyettem sokkal hivatottabb egyének fogják arra a cselészszerzőre kimondani.

Ennyit tartottam szükségesnek úgy az igazság, mint a saját becsületem érdekében elmondani s ezzel mindenféle hírlapi polemizálást részről avval a cselészszerzővel szemben befejezhetnek nyilvánítok. Különb is ez sem neki szól, hanem a tisztelt közönségnek, mert olyan emberrel még szóba sem állók, a ki csak hazudni s rágalmozni tud.

Kolozsvár, 1899. márczius 4-én.

Kalmár Földi.

Bajos dolgok.

Pör az óvadékról. Igen, igen t. főpinczér szaktárs ur. Az úgynök ad nekéd óvadékos üzletet jó honoráért, te adod az óvadékok; kinek, minek adod? neki ehhez semmi köze.

És sörgőnyözt: a kolozvári Friedmann úgynök Szegedre Átrinyi Antal főpinczérnek, hogy van egy 200 forintos, óvadékos kolozvári üzlet; foglalót 50 frot küldjön. Átrinyi Antal elküldte az 50 frot foglalót és leutazott Kolozsvárra. Másnap kérdezték a szaktársaktól, hogy miféle üzlet az a Magyar Király kávéház? Megmondták, hogy kint van Monostoron, egy legutolsó rendű kis kávéház forma. A szegedi főp. azonban megdudott még más is, hogy a kávé más vagy 3—4 hete vár egy főpinczérre, hogy ennek óvadékjából kielegithesse a leváltandó főpinczért. Ezt meg tudva Átrinyi, kijelenti a kávésnak, hogy az üzletbe nem lép be, a melyre meg amaz jelenti ki, hogy azon esetben az 50 frot foglalót elveszhetnek tekintheti. Jó, tehát — mondá a főpinczér — ő az üzletet átvétte, de biztosítékul az 50-en kívül 150 frot értékű posta takarékpénztári könyvet tesz le. Erre Várady József kávé — a ki hírszerint még csak vagy 6—7 hónapja, hogy ezen pályára lépett — a leghatározottabban megtagadta a bejelölést és újból kijelenté, hogy az 50 frot foglaló elveszett.

Mit tehetett más főpinczérünk, elment felkeresni az ottani pinczér-egylet elnökét, a

derék Moldován Dániel urat, a pinczérsg ügye igazi jóakaróját és előadta neki az ő saját esetet, hogy az egylet úgynökét őt egy üzletbe utaztatta le 200 frot óvadékkal, a hol az óvadék veszélyeztetve van. Miután Moldován ur a magához hivatott Friedmann úgynöknek egy alapos leckét tartott, utasította őt, hogy Átrinyi Antal főpinczérrel menjen a kapitánysághoz az ügy elintézésé végett, a hol az úgynök, miután a főkapitány az iparhatósághoz utasította, egyszerűen kijelentette, hogy oda bizony ő nem megy. Hogy miért nem, az az úgynök titka. Kénytelen volt tehát a magára maradt becsapott vidéki főpinczér ügyét egy ottani ügyvédnek átadni. És most várja, azaz várhatja az embertelen úgynök által kidobott 50 frot visszaküretését. Ő tudta, hogy az a Várady-féle üzlet, a hol naponta 3—4—7 és 8 frot bevétel van, az egy 200 frot óvadéku főpinczérnek való. Mert követte tehát el azt a galád dolgot. Feleljen erre az úgynök. Különb ezen újabb imperitven úgynöki eljárás, mi reméljük, hogy a legszigorubb megfogásban fog részülni. De ajánljuk a kolozvári pinczér-egylet érdemes és tisztelt elnökének b. figyelembe az ottani Friedmann úgynök kápszi inokját vagy kifutóját is, a ki sokak szerint az üzleterköss kartársakat elsöben en fogadattásban szokta részülni: — no, hogy vagyunk, vagy hogy leszünk? — persze a honoráival! . . .

Nyilatkozat.

(Mint számnkból kimaradt.)

Aloilrottak ezennel kinyilatkoztatjuk, hogy mi Teller Vilmos főpinczér urat régebből ismerve, őt egy tisztességes, jellemes s minden tekintetben kifogástalan embernek ismerjük, kit oly aljas rágalom, mint ellene az „Ujkor” február 10-iki számában megjelent, távolról sem érthet.

Szeged, 1899. február 15-én.

Pernitz József, Nádasy Korách Béla,
szállodás, főpinczér, A. T. elnök.

Stofan Rezső, Markovits Ignác,
A. T. pénztárnok, A. T. alelnök.

Seiler Ferenc,
fizető pinczér.

Az úgynök szíve, honora. utazás stb. 800 frot. Egy józaváló s tisztességes ügyvelű főpinczér szaktársunk, Aranyecz István egy szegedi barátjához intézett levelét a következő sorokkal zárta be: *En szolid ember vagyok, sohasem iszom, vagy kirtányom, engem még részegen sohasé látott senki, azért az ősz óta mégis elment 800 forintom honora, utazás, stb. stb.*

De ezen szegény úgynökök áldozata, szaktársunk levelelől nemcsak ennyit, hanem — sajnos — többet is lehet olvasni, s mely sorok mind csak egy újabb vád s bizonyíték az úgynökök szivtelensége s kápszi-sága mellett. De ezt mi különben már úgy is rég tudjuk. Nagyon írt volna az ideje, ha ezeknek a komisz dolgoknak már egyszer vége lenne. A levélből, mint szemelvényeket, a következőket közöljük s a level írása szerint:

I. Csokonai, Szeged, és a Pécsi pinczér ügynök közvetítése folytán kaptam egy üzletet. Rendelőivel áll: 10 szoba, casino, étterem és kávéház, mikor a 40 forint foglalót és Pécsi ügynök 10 forint *előre* honoráriját elküldtem, jött a másik feltételek level, a melybe már csak az ártól: kávéház-étterem, a bor hordó száma, a sőt: 100 percent nincs, minden bonnal lesz fizetve. Kiadás: 2 kis lámpa, csapsonak 5, éthordónak 5 ft, csinós, éthordó szobákat szobalány számolja. Odajöttöm: 3 nagy lámpa, melyek naponta 3 liter petroleumot emésztettek fel. A billiard fölött a nagy kerek lámpa az én pénzemből 60 percent érte nincs, éthordónak 9/10 bor, fizetésen kívül, a ki délben egy, este szinte egy órát segített az étteremben. A főpinczérnek reggel hat órakor már üzletben kell lenni, végezni a pucolási, felterítési stb. dolgokat. A 6 órai kelésnek oka: a reggeli vendégek, kik nem az 5 asztal és egy billiard asztal berendezésű kávéházban, hanem az étteremben reggeliznek. — Rögön vissza akartam utazni, de még sem, kénytelen voltam maradni: hát ha megbírom valahogy őrizni a tavaszig még azt a 300 frtra lepadt óvadékot.

II. Csokonai — Szeged — ügynöktől kaptam egy üzletet Nagyszébenbe, Frisch-féle sörcsarnok és étterem. Óvadék: 400 ft. Elküldtem az 50 ft foglalót. Megérkezésekor, mikor már átadtam a 350 frtot, megtudtam, hogy az óvadék visszefelőben van. Beleltemkor, az első nap jön a sörös és kéri a hordó sör árát, ha nem fizetem ki, nem hozza a hordó sört, és nincs mit ki-mérni. Masnap már az óvadék megmentése után néztem. Felmentem a polgármesterhez: ő mosolygott meg bosszankodott. „Hogy lehet olyan embernek 400 frtot adni, a kinek Szébenbe még 50 frtot sem adnak.“ — Előadtam, hogy én mint ismeretlen... Tehát akkor az ügynök áldozata?... Azért megte- tette még azt Csokonai, hogy ezen üzletbe egy szegény családost embert — szegedi főpinczért küldött le; a főp. Popper volt — Van-e tehát annak az ügynöknek szíve? Én megírtam neki körülmenyesen, hogy mily helyzetbe jut egy ide kerülendő főpinczér. 50 frtos váltóval elégittem ki a 400 ft óvadékos gazdát.

III. Kolozsvári ügynöktől — Friedmann — kaptam levelet: Jöjtek rögön, van egy jó főpinczéri üzlet. 300 ft óvadék, 50 abonens. 6^oh. Oda jövök: 30 forint ügynöki honora, 5 ft kifutó, és az 50 abonens közt van 48 deák, 4 tanár, a kik vizen kívül mást nem ittak és a kis adagocskia étetek mellett meg- ettek 2-3 darab kenyeret. Itt voltam 14 na- pig. A két éthordó 40 ft, csapón 10 ft, 60 ft világitási — rám eső részt — fizettem. Így voltam ösz óta fenti helyeken kívül Pancsova, Abrudbánya, Nagy-Károly, Szeged, Zenta. Utóbbinál Fischer — szegedi ügynök — timentte ki magát. Erős üzlet, bor, sör hordó száma és szivartartás — Odajövök: a bor literes üvegekben van átadva, a sört a csapszék pinczére méri, a szivart a kávé- ház segédpinczére tartja és a szobákat is ő számolja. Erős üzlet! — De hát mit törődik az ügynök az üzlettel, csak azt a főpinczért tudja lépve vezetni. Ők ismerik, tudják,

hogy milyenek az üzletek. Ha az a főpinczér a gallériát is ott hagyja, ők azzal nem törőd- nek, csak egyszer a honora legyen a kezükben.

Szaktársunk leveleben még említi egy- két esetet, a melyet lapunk térszúke miatt vagyunk kénytelen kihagyni. De egyszeri bevévésre ez is elég. Ebből is láthatja és érezheti szükségességét a magyar pinczéri kar, annak az O. P. E. mielőbbi létesítését. Mert higyük el t. szaktársak, hogy mindaddig, míg az megalakítva nincs, ez a gyönyörű helyzet, busás honorák, ügynöki becsapások mind fognak állni. De mi reméljük, hogy nem soká.

TÁROGATÓ.

A szabadságról.

— Emlekezés. —

*Jer leánykám, menjünk a szabadba,
Hol kezesen járunk emberek,
Hol szabadon száll ránk a tavaszfény —
Mindokt neked szép történetet.*

*Egy könyvem egyen, a melyet által
Már a telbem annyit forogtat,
Melynek betűit már atig lehet
Látni, csak a megfakult lapot.*

*Ódon és rosz, rongyotlósik is már,
Értékére nem nagyon becses,
De mi régi lapjára van írva,
Ritka szép és ritka érdekös.*

*Jer leánykám, ez ault lapokról
Ótaok le egy történetet,
Ott, a fény, sugár közt, a szabadba,
Hol nem járunk annyit emberek...*

... *Rozsala-éte vas bilincshe volt már
Népe földnek: ruh volt a rólja,
Szépe és ruh; ember mást nem ismert
Csak zsarnokát, börtönt és halált.*

*Zsarnok volt a földi ur s ki emek
Nem hajult, börtönbe vetelet,
És ki remelt s szabadságot rágygott,
Vesztett letlen ártu életet.*

*Nem volt szabad vágnni és remélni.
„Mit, szabadság kellene neked,
Gyára szolgja, hitvány földnek sára,
Oráj annak, hogy cas életet!*

*Nem hont s Istent, a zsarnokot imádd
És háborúdnak csokkj kezét,
Így a minden földi boldogságból
Kivételét böcsü részedet.”*

*S népe földnek, a szegény ruh, híven
Megfogotta zsarnokai szardt,
Hőhőrhának csokkj kezét s többé
Nem imádtu alkott urát...*

*Csak ha nap tánt és a föld ritája
Át, egy sültösgyő viltozott
És nem látta más, csak a nagy Egj,
Barátt földre és ártókazott!*

*Könyve omított — ember alkotója
Isten, rajtuk mért e bin s kereszt,
Nem rélett e nép, hogy szenvedése
És kínjának rége sone lezt!*

*Így panaszolt és ártu keserrel
Telt a nagy sítet éjszakát,
Sokszor, midán imájából felkelt,
Kénn már halló zsarnokja szardt.*

*Nagy idő telt, szózatok mulának,
Ruhak még lozón volt a bilincs,
Műlén egyszer, mint egy régi jele,
Pattant fel a rozsala-mart bilincs.*

*S látt most ránk hinti fenyőgárdát,
Láttuk akkor ilyen szép taraszt,
És hallottuk dalát s a bírói dalban
Nem keserrel, remélés és igazst.*

*Reménygőrről áradt szót közöttük,
S lelkük előtt állt a nagy jöde:
„Szép jövedő jön még a magyarra“
Ah, hol vagy te mált, te nagy idő?...*

*De ki volt a dalnok?... egy világnak
Minden baját állt a érvé,
Honzorlame: krádlly, s lelki lángja
Egj... ifju költő, nagy dícső!...*

*Ifju költő, érzéltél szívevel,
Mely bűt, keser s ürömmel két telec
Az ő lastján csodált s szült a hang*

*Csendült a dal, s nemzete dalára,
Múlt s jelen szenvedést feledet,
És a zsarnok ellen kelni harczra,
Magában új lelket éreztet.*

*S népe földnek, mely ruh volt sokbja,
Rónda, bérczen zongte szép dalát;
S a szabadság fénye tündérlélt
Hogy meglátta, ledobta bilincset
És ment vidai a szegény hazát...*

*Ő volt leánykám, ő, a nagy Petőfi,
Kinek dícső s örök telt neve
S kinek lángzó szízuat dalára
Lett ma szabad honja s nemzete.*

*És jutalom?... kértél leánykám,
Szép jutalom, egy dícső halált!...
A nagy halott gyászszavatánál
Könyge egy tündér s egy nemzet áll.*

*Igen, kiért a lángelkő ifju
Vágy s egylet, s oly szíjpen dalolt;
„Szép viadéknak szépséges leány“
Lét jutalom, szép szerelem volt...*

*Ah, de mért a könyg igi szemlőben
Szép taraszon, szűke angyalom,
A dícsőnek gyász s hulla könyg;
Vagy a gyászos múltért szánlom?...
Igy: dallamus hajlat szűk fejcsöködés,
S én beteszem idom könygemet.
S míg szűk ránk a szép fény rezgedezce
S lelkünk a mulatok emleiret,
Nézem gyönyörtörte képet!...*

Szeged, márcz. 15.

Boton.

Hegyek között.

*Mesze a kékli bérczeket
Alkony borította már.
A táj néma, nyugoróra
Szállt el minden kis madár.*

*Elszűlt minden, csak az esti
Széllet jár halk léptekkel,
S a kies táj mintha régvél
Számolt vón' az élettet.*

*A képzlet sötét árnya
Temeft tüntet élen,
Füty érezen, mintha talu
Halál bölöngje jelen.*

*Lent a bérczeknek mély völgyén
Kis medrőben patak fut,
Tompán csobog s meg csilantag;
Ki tudja, hogy hará juy?*

*Kis patak partjához közel
All egy kisviny bölökvé,
Elhagyottan s busan, mintha
Nem volna benne lakó.*

S míg a szép hérézek vidékén
Meregeje járok-kelek,
Kis ház fölül furulya szól
Hoznak az őji szék.

Juhász bújár ontja azon
Dalba szive fájdalomát,
A kis házban, hej ki tudja,
Ki hallgatja, mi dalát? ...

Éltünkön: mi okozta
E búvatos hangokat,
S míg kedvesemre gondolok,
Járom egyre és bolygatom,
A süttér héréz tájakat.

Tardy Gábor.

Szerkesztői üzenetek.

Ezen rovatban csak előfizetőknek válaszolunk.
Névtelen levelekre nem válaszolunk.

B. X. Egy nem szép leányt, a kívül 5-6 ére forint hozományt kap — azonnal elvethet, de — onnek van egy angyal, szélid s szép kedvese, a ki szegény: on is az. Most tehát, hogy leküszömet megnyugtassa, hozzánk fordult tanácsért. De mi tanácsot mondhatunk mi? Ha a dolgot a praktikusabb, vagyis a mai kor szája az szerinti szempontból vesszük, azt mondhatunk, hogy vegye el a nem szép, de gazdag leányt. Leleküszömet és saját meggyőződésünk szerint pedig azt, hogy maradjon csak ön hú az ön szegény, de szíves s meg aranyaloz és kossan frigyel ő vele. Tanácsot azonban s éppen azért, hogy leküszömet nyugodt legyen, nem adhatunk. Következessen ezekből.

Wohl Gy. Az Einspauer dolgot s a másik dolgot, saját kárelmére, (mi is ép így gondolkoztunk) nem közöljük.

London, Baki S. Vars jövő számaunkban; Dénesz, Ferescsé levél megy. Ude mindnyajunknak.

Éladó üzlet.

Komáromban, a fő-utozán lévő régi jó hírnevű

vendéglő,

melyben nagy étterem, tánczterem, nyári és téli veranda, 2 kuglózó nagy kert, külön gyümölcsös és zöldséges kert baromfi-udvar, sertes-állás és jégverem van, továbbá egy Polgári-kör helyiség több lakó-szobával, külön mosókonyha és pincze, az összes berendezéssel, borokkal együtt május 1-re kiadó.

Szükséges összeg 5000 frt. Évi lakbér 1200 frt.

Csakis keresztény embernek ajánlható.

Vendéglői telek eladás.

Újszág állomason, az állomási épülettel szemközti levő 1200 négyzetlő befásított terület eladó. Vendéglő építésére alkalmas és kizárólag e czélból adatik el. Felvilágosítással szolgál a tulajdonos dr. Kossuth László orvos Újszászon.

Jegyzet. Az állomás négyzetlő igazos vasút mentén van, hol a vonatok hosszabb ideig várakoznak. Az állomáson lévő kisebb vendéglő az épüle. felépíté után szintén az építő vendéglő tulajdonába megy át.

Korpássy József,

férfiszabó.

Szeged, Kárász-u. 16.

Legelősebb áron készíti a legjobb szövetekekből a legújabb divatu ruhákat.

Minden számla összegéből

2 százalékot

engedményezek a létesítendő O. Pinczer-Egyesület részére.

Többeknek. Lapunk múlt száma 3 napot technikai akadályok miatt késett. *Háry L., Binder Gy., Horváth L., Orsós K., Huszár K.* Kültük, megkerétek-e?

Gy. Pinczeri kar. Csak névvel ellátott levelet vesszünk figyelembe. A személyeslegesen különben lapunkban írt csem anyunk.

Szomorúf. Mit írtok jövő számaunkban. Hiába, keves a hely. Üdvözöljük.

Szevenir. Köszönet a szives üdvözlésért. A töhött káposzta jöhet. Ude!

Josits M. Levél D. S. ügyben ment, de visszajött.

Lakbér. István-ter 16. ájg 7.

Nágl Gy. D. Srk. Márton. Mindenről értesítünk. A hozánk és a másik helye küldtől is tudomást vehetnek Fogadják szives elismerés és üdvözlésünk. Csak kitérünk és buggolunk!

Engelhardt Gyula. Kérdezték: ügynök Wagner Ferenx Ajánlata.

Egy 40,000 lakossal bíró, megye székhelyén lévő

SZÁLLODA

melyben 28 vendégszoba, egy nagy tánczterem, 2 kisébb terem, fürdő a hasban és kúttól mevelő étterem van, 44 ábonemessel, ezenkívül 40-100 frtig étterem forgalom naponta, mely nyáron 3-4 ezer annyi, ugy az étteremnek, mint a tánczteremnek külön-külön inventárija van, omnibus, 2 haker, 6 lo, az országban páratlan szépségű kert-helyiséggel. Nyáron óriási idegen forgalom. Az üzlet összes berendezése a legmodernebb és tökéletesen új. 1898. októberben lett ujja rendezve. Evi forgalom 60-80 ezer forint. Még 9 évi bérlet van hátra. Evi bérösszeg 5000 forint. Az üzlet ára 12,000 frt, de az átvételhez 8-9000 frt elégséges. Más vállalat miatt asonnal eladó.

Vendéglő áthelyezés.

Budapesten a „Nagyippa” jó hírnevű vendéglőmet áthelyeztem Dohány-utca 28. szám alá, miért is felkértem az izletet, olcsó ételek és jó italok barátjait, régi vendégeimet, valamint a többi szaktársakat, kik a fővárosba jönnek, hogy üzletemet meglátogattani s b. part-fogásukba részesíteni sziveskedjenek.

A „Nagyippa” vendéglőse

Németh János.

Szálloda.

Rendkívül ritka alkalmi vétel, 12 vendégszoba, kávéház és étterem-mel, megye székhelyén, csakis intelligens község által frengventúra, kimutatható 25000 frt forgalom mellett évi 4000 frt tiszta haszon. Bérbe adandó.

Az átvétel és vezetéshez 8-10000 frt szükségeslettek.

Czím a kiadóhivatásban.

Kávéház eladás.

Egy utjonnan s izlésesen berendezett kávéház családi körülmények folytán azonnal eladó, esetleg albérlébe vehető.

Czím meg tudható e lap kiadóhivatálatában.

Ajánlat és kereslet.

Egyzserő beigtatás 80 kr., további 40 kr.

Egy újpinczer, 32 íces, beszt: magyarád, németül és szerbül, 200 forint oratókkal egy megfelelő állást keres.

Czím: „Aranyiczky No. 32.” Pecs, Post-restart.

Pályázati hirdetmény.

A bódgő emlékeztető néhai Frohner János ur, egytelünknek 5000 frtot hagyományozott, oly rendeltetéssel, hogy ezen töve kamattalból évente egy előmenetleire korlátozó pinczer, czifla elcsébeben, segélyezésre.

A pályázati feltételek delátolnokinak az egyleti iródban megtekinthetők.

Az esetleg igényt támasztó „egyleti tagok” ezenel felhívásnak, hogy pályázatalkat (szabályzat)on felszerelve, megjelölésével annak, hogy mely állás elnyerésére vagy üzletvitelésre van alapos kilátásuk május 15-ig az egylet előnöközés beküldjék, melyek fölött a választmány a végrendelet értelmében itkos szavazás útján a vendéglő ipartársulat előnöközés mellett általános szótöbbséggel határoz.

A pályázati díj f. évi június hó 7-én a hagyományozó elhallozása éfordulóján ki fog adatni.

A budapesti pinczer-egylet nevében:

Rusnyák Ferenx,
titkar.

Gadál Andor,
elnök.

Szálloda,

mely áll: 9 szobából, étterem és kávéházból 3 billiárd asztallal, 2000 forint készpénzfizetés mellett eladó.

Napi forgalom 35-40 frt. — Napi regie 10 frt. — Evi bér 780 forint.

— Czím a kiadóhivatásban meg tudható. —

Czigány József

uri és női cipész,

Szeged, Széchenyi-tér 9. sz.

Elvállal minden e szakmába való munkák gyors, izléses és jutányos elkészítését.

Minden számla összegéből 2 százalékot engedményezek a létesítendő O. Pinczer-Egyesület részére.